453486
K.
HAZAI ... NY

X. évfolyam, 44. szám
1954 október 28.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Sertésbegyüjtés idején

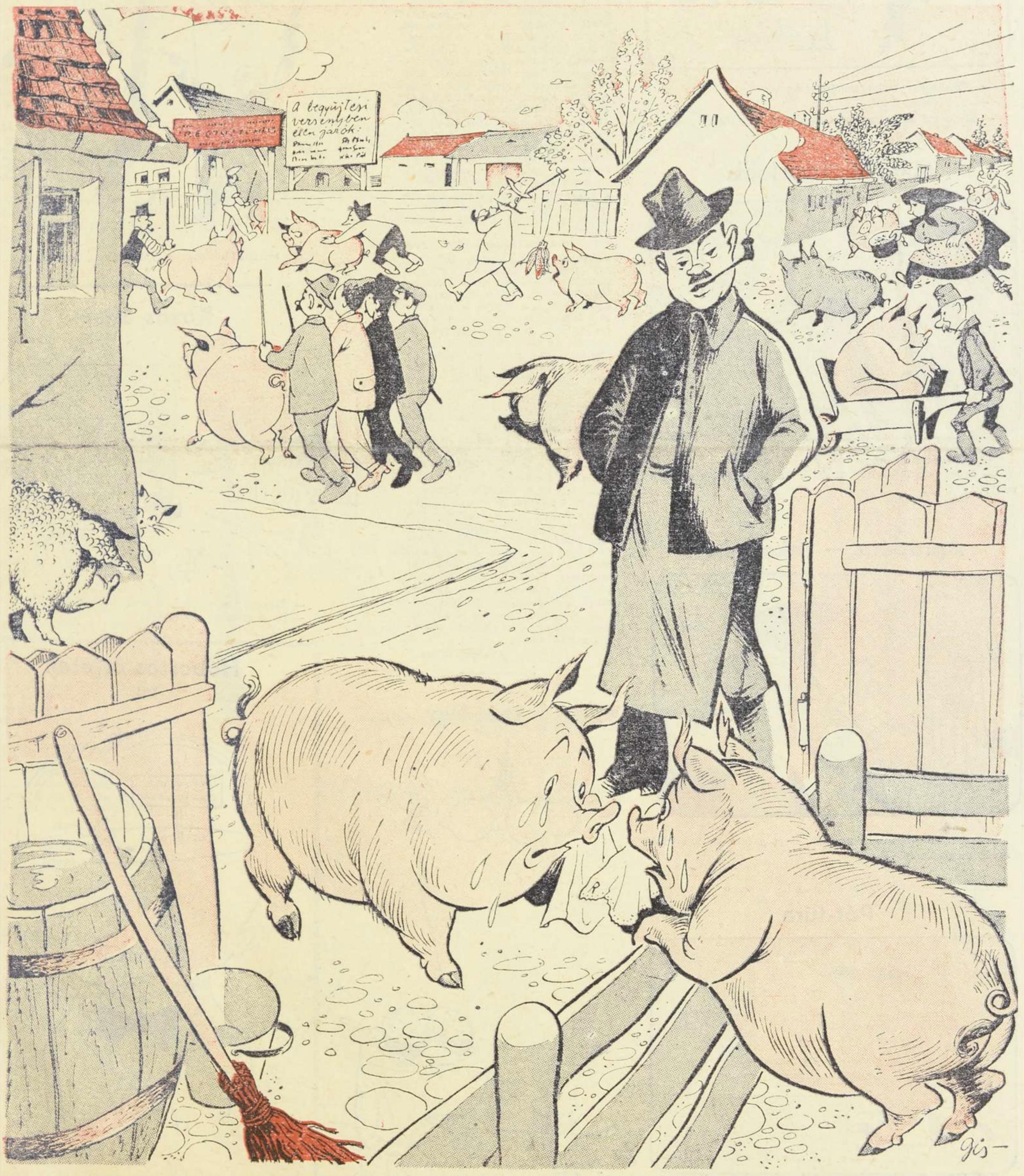
A begyüjtési versenyben élen járók:
Gis-

— No, elég a búcsúzkodásból, Röfi... Majd a bödönben találkoztok...

TONCZ TIBOR:

Aprópénz

Mérés, szépítés nélkül

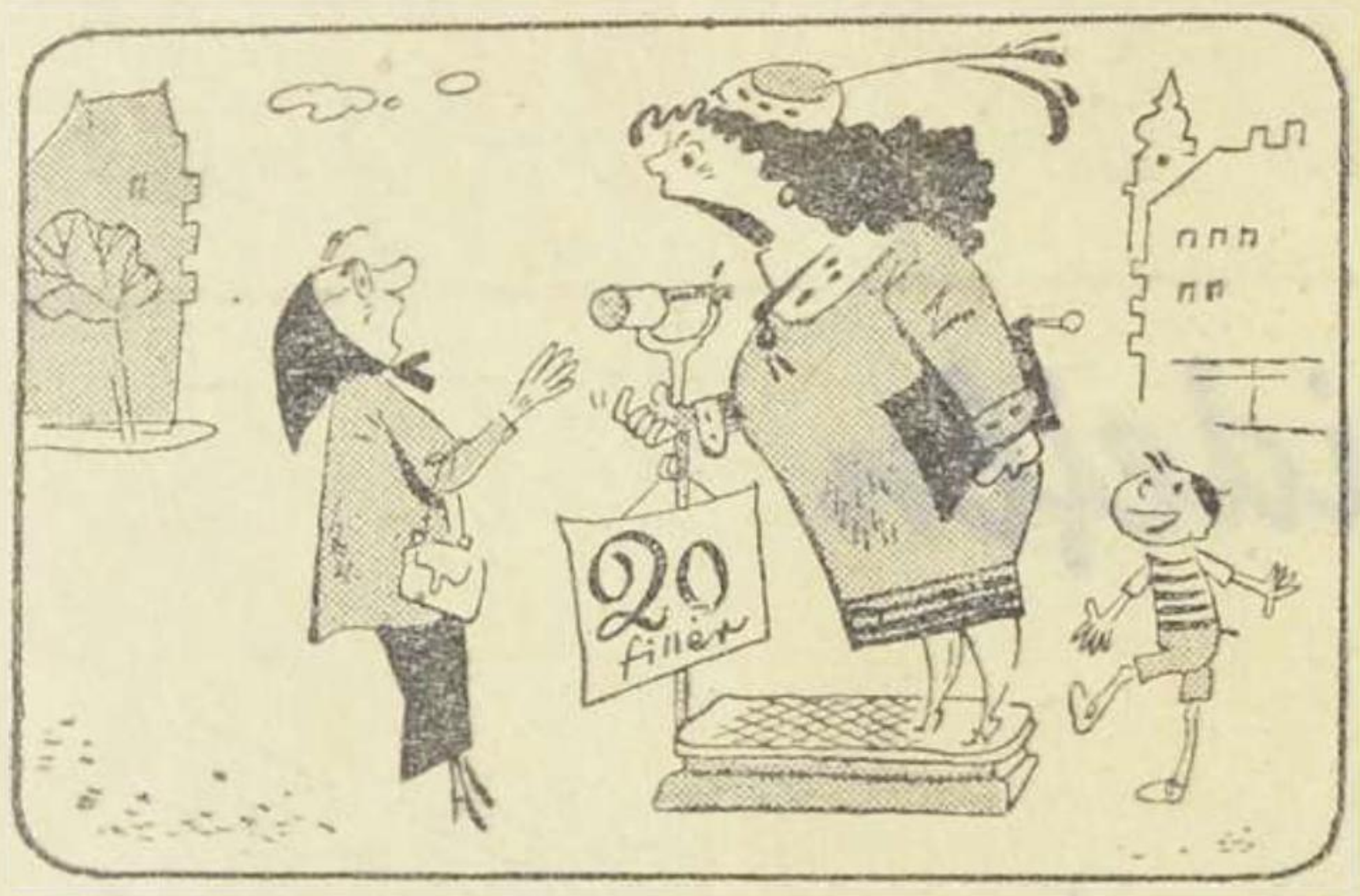

— Na, itt egy forint, mérjen meg . . .
— Nyolcvanöt kiló!
— Micsoda? Akkor adjon vissza nyolcvan fillért!

Majd legközelebb

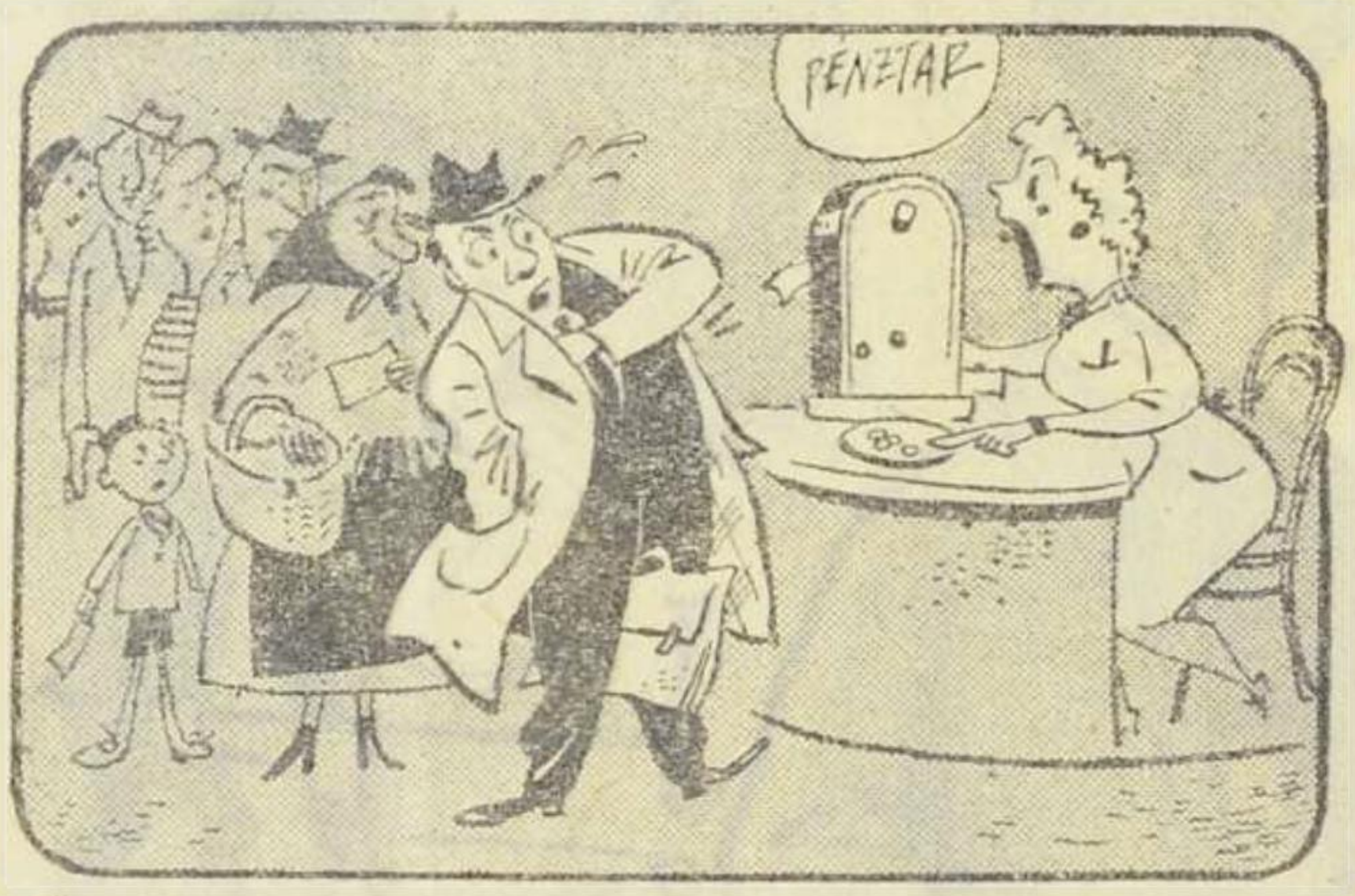

— Nincs öt fillérje?
— Miért csodálkozik? Multkor a KÖZÉRT-nek sem volt! . . .

Aprópénz — tekercsben

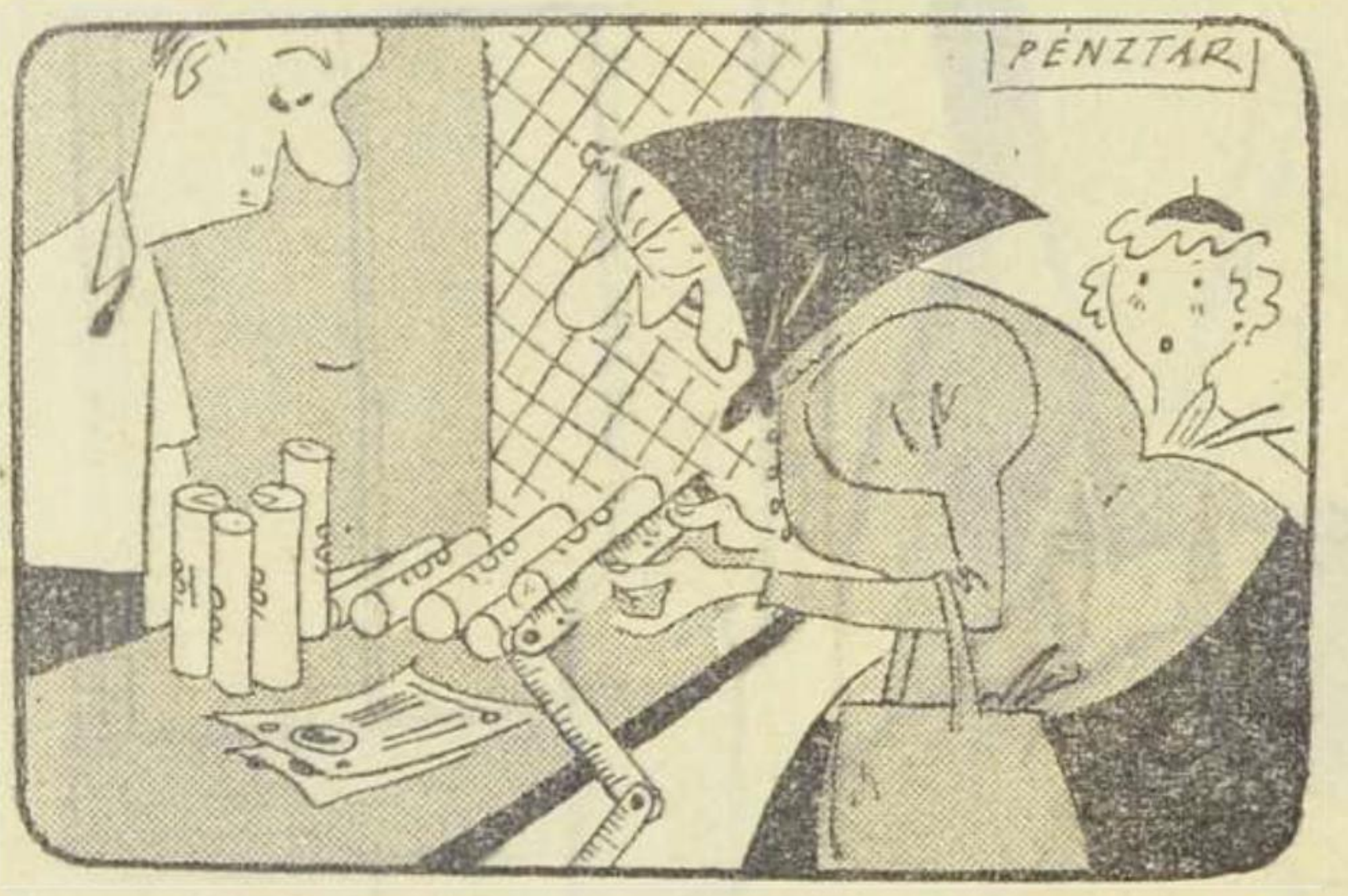

— Lemérem, lelkem, a hosszát, mert a fene se tud ennyi aprót megszámolni . . .

Pót-túra

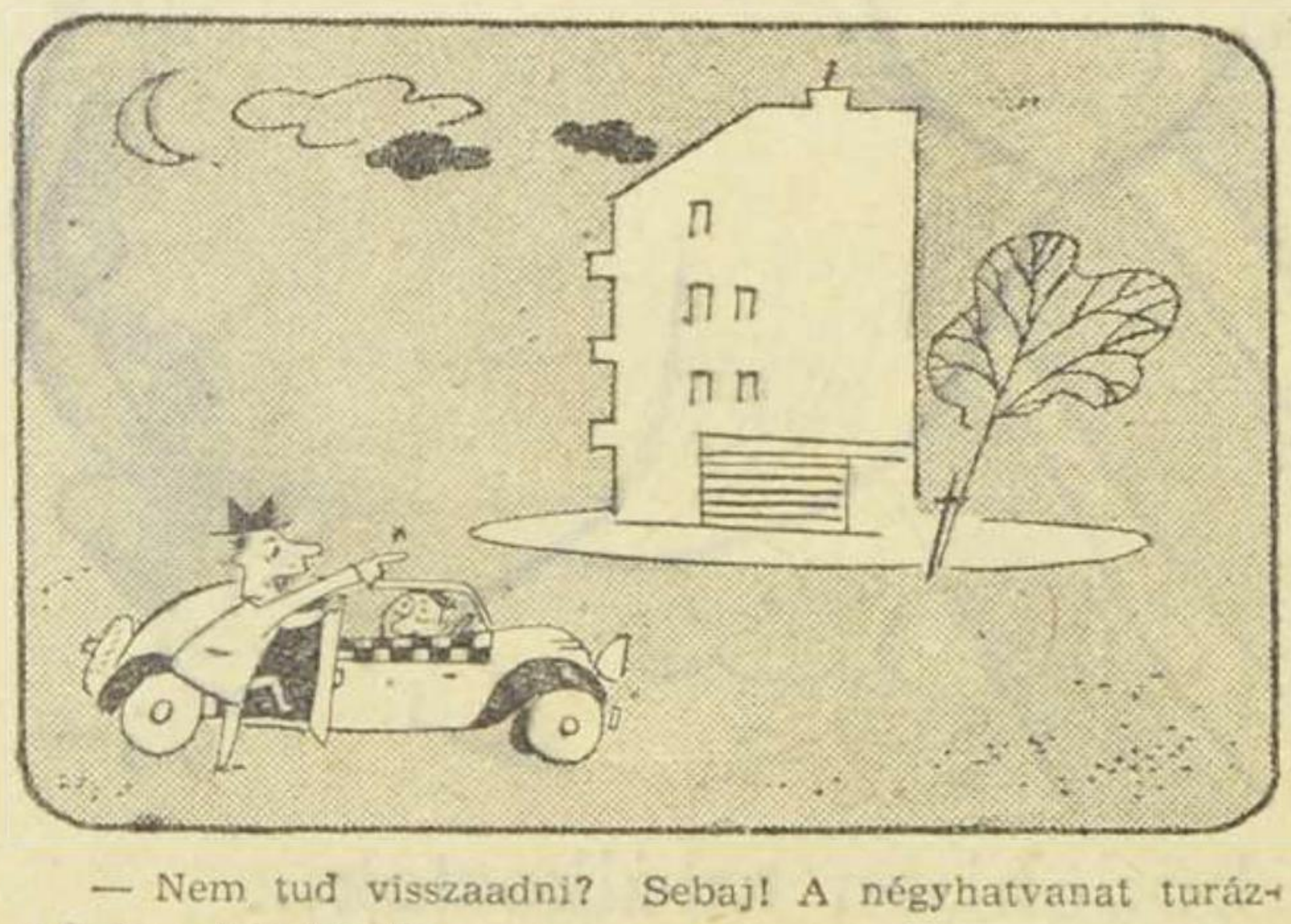

— Nem tud visszaadni? Sebaj! A négyhatvanat turázzuk le a ház körül.

ELŐADÁS ELŐTT

Várunk. A nők, mint mindig és mindenütt, most is késnek. Tíz perc mulva kezdődik az előadás, járkálunk fel s alá, öt ismeretlen férfi, öt kenyerespajtás és megértő, bánatos pillantásokkal méregetjük egymást.

Cseperészni kezd az eső, a mellettem álló szélesvállú fiatalember morog magában, valami olyasmit, hogy az ördög vigye el, ahány nő csak van a világon, talán valami férfiforradalomra gondol a nők ellen, akik ilyen istentelenül kibabrálnak velünk a világ teremtése óta, aztán megigazítja nyakkendőjét, látszólag önfeledt mozdulattal. elmélyülten szemlélni kezdi a szemközti neonreklámokat, nehogy az érkező lány esetleg úgy vélje, hogy az ő két szeméért ázik a bejárat előtt. Ördögöt, csak azért álldogált itt, hogy alaposan szemügyre vegye a világítás technikájának eme neoncsodáit. S mivel ő a legtetszetősebb közöttünk — az övé érkezik meg a leghamarább, kipirulva, futva, bocsánatkérően. A lány belekarol a szélesvállúba; irigykedve elfordulunk. Hamarosan újabb renegát akad köztünk, újabb lány érkezik. Hárman maradunk. Egyikünk a hirdetőoszlop mögé áll, minden pillanatban kidugja az orrát, kémlel, nem jött-e meg a drága. És a drága meg is jön, ijedten körülnéz, a taktikus fiú tíz másodpercet vár, majd magabiztos léptekkel előlép, s mintha ebben a pillanatban érkezett volna, megkérdi: „Régen vársz rám, Rózsi?" És ők is eltűnnek a színház bejáratán.

Egyetlen sorstársam marad, egy vékonydongájú kamasz, pattanásos az arca, csüggedten rámszegezi méla szemeit, amiből ilyeneket lehet kiolvasni: „Ugye csúnya vagyok nagyon, a képem is pattanásos, negyvenhetes cipőben járok, csoda, hogy nem jön el? Nem ér semmit az élet!" Elbúsulok én is, egy perc mulva már kezdődik az előadás, a vasfüggöny már rég fenn van és arra gondolok, hogy ha Romeo és Julia randevúzott, biztos mindketten már félórával előbb elmentek a találkára. Ebben a pillanatban megérkezik az én fehérnépem is, egy utolsó pillantást vetek a kamaszra, aki mélyen lesüti a szemét, majd bemegyünk a színházba.

Szünetben sétálunk a folyosón, érzem, hogy valaki egyre tolakszik a hátam mögött. Bosszúsan hátranézek és megpillantom a kamaszt, akit már semmiféle világfájdalom nem gyötör, ahelyett egy sudár gimnazistalány derekát igazgatja. Mikor odaér hozzám, büszkén rámemeli a szemét, amelyben ez csillog: „Idesüss cimbora, megjött az enyém is, hej, de szép az élet". Aztán tovább sodródik a büfé felé . . .

Csanádi Ákos

Őszi légy

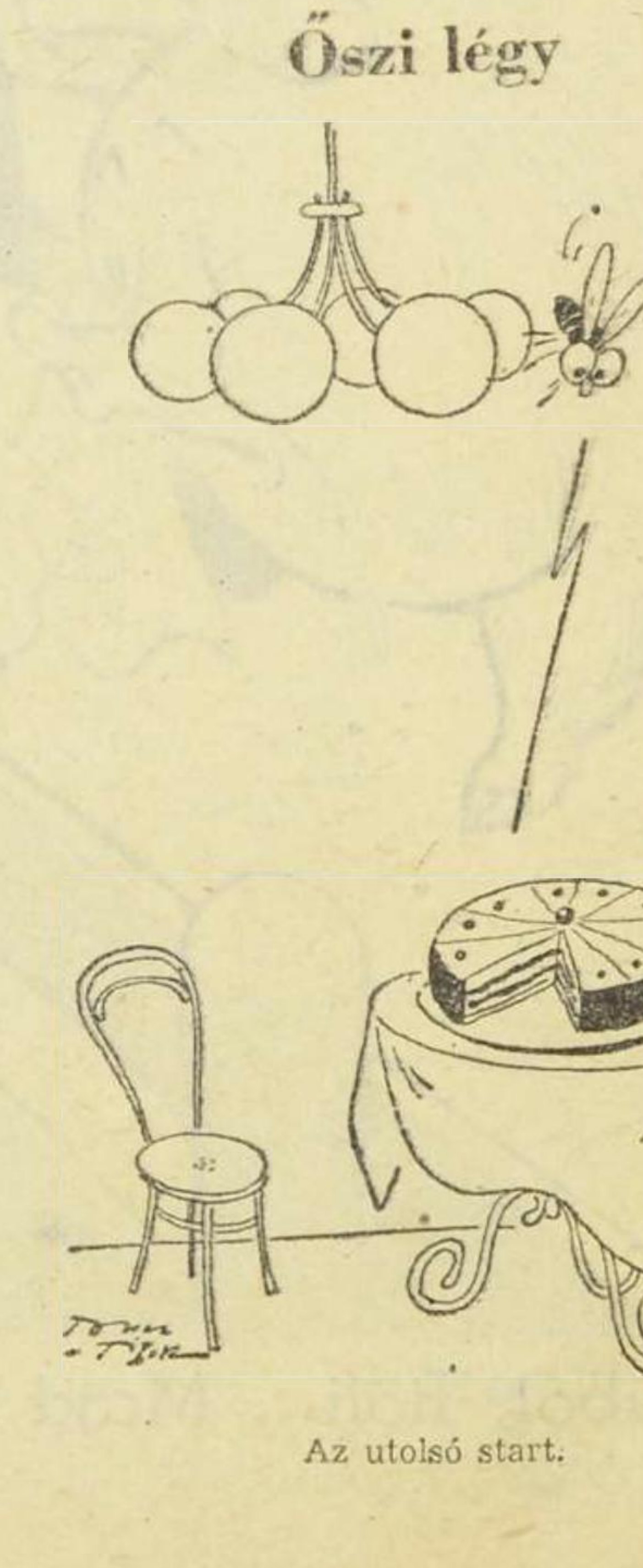

Az utolsó start.

Nem valami megnyugtató

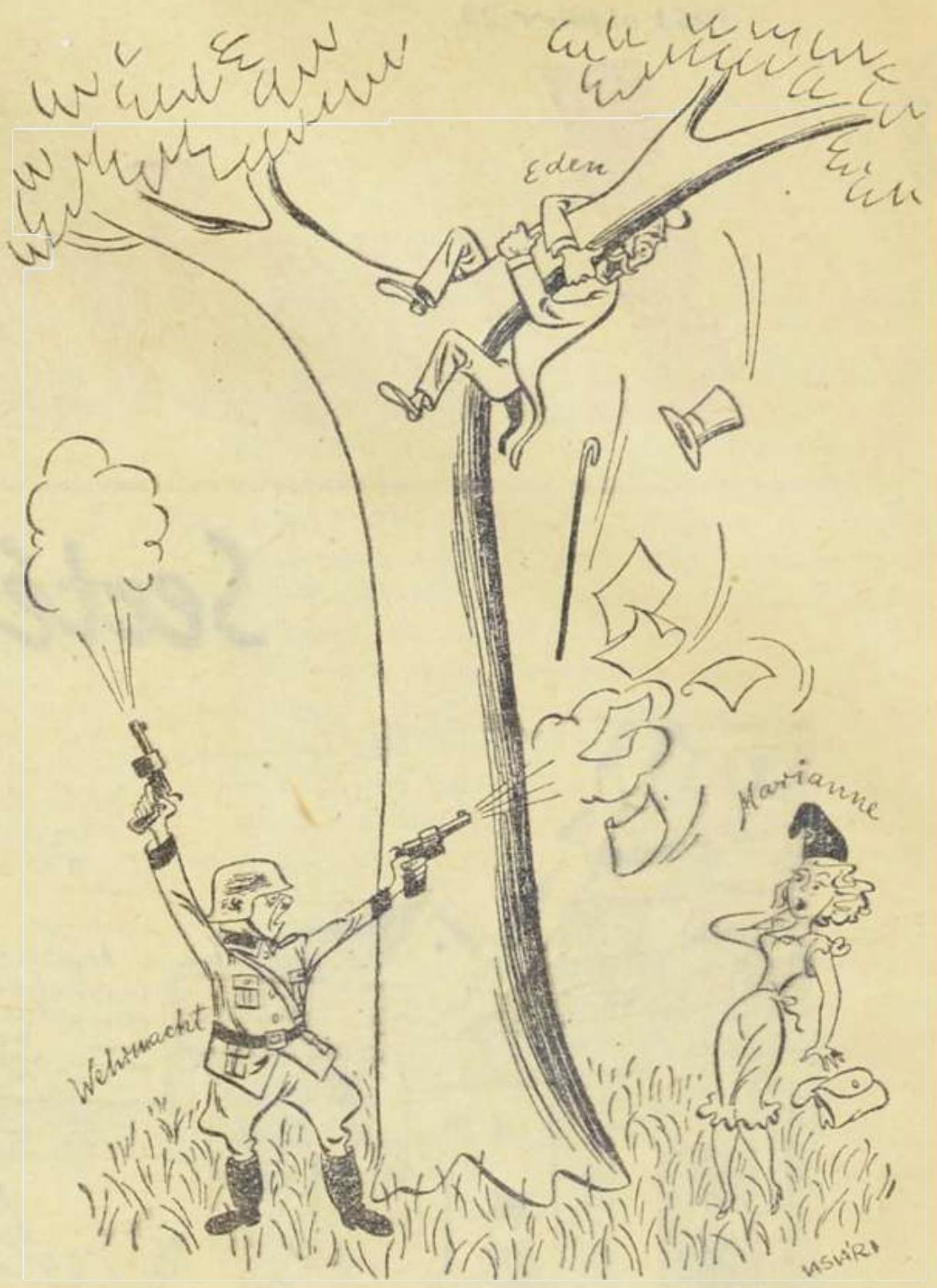

Eden: Ne félj, kislány, én garantálom, hogy nem bánt a bácsi . . .

Közös óhaj

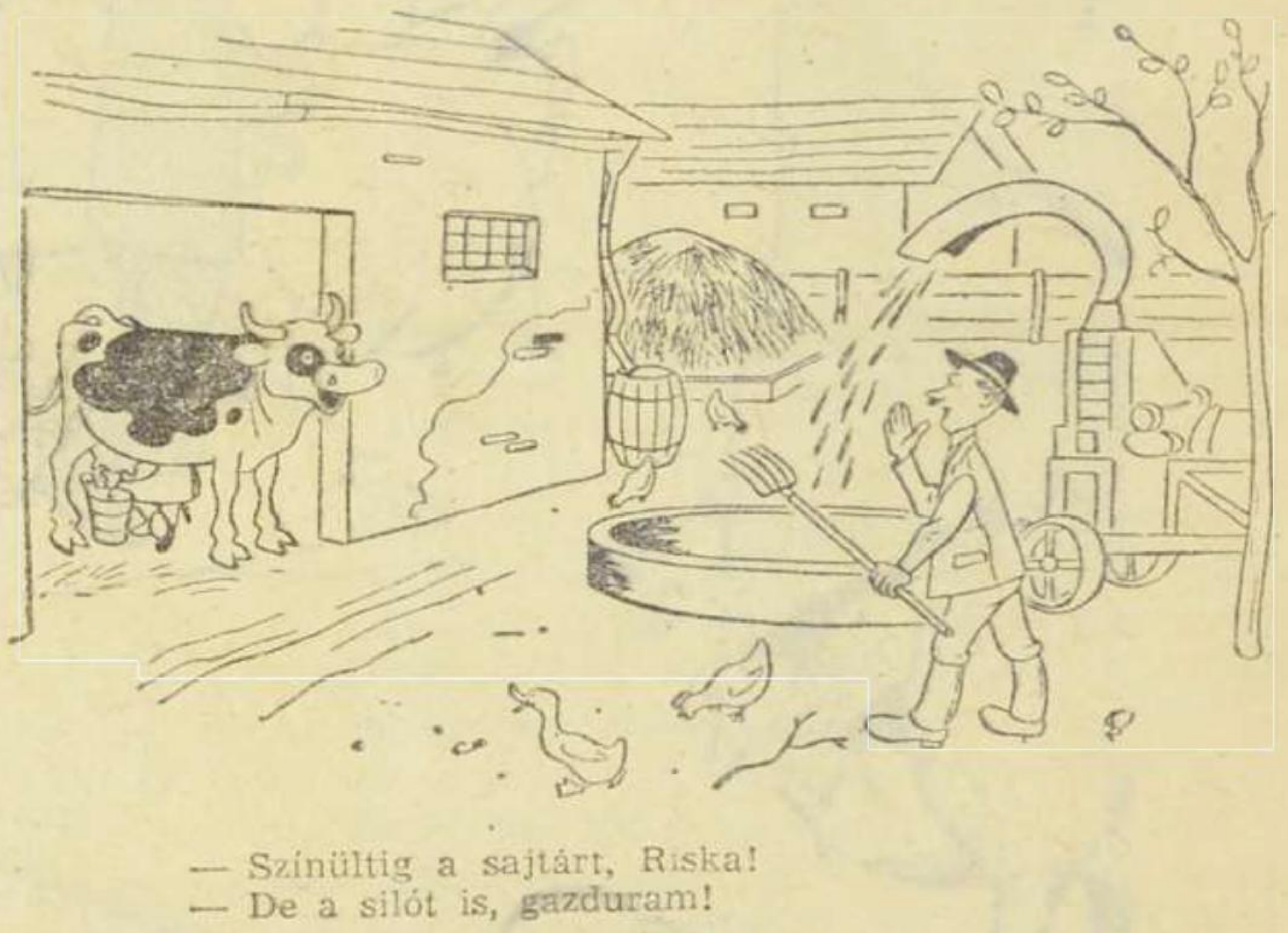

— Színültig a sajtárt, Riska!
— De a silót is, gazduram!

Hóbortos ötletek

VII.

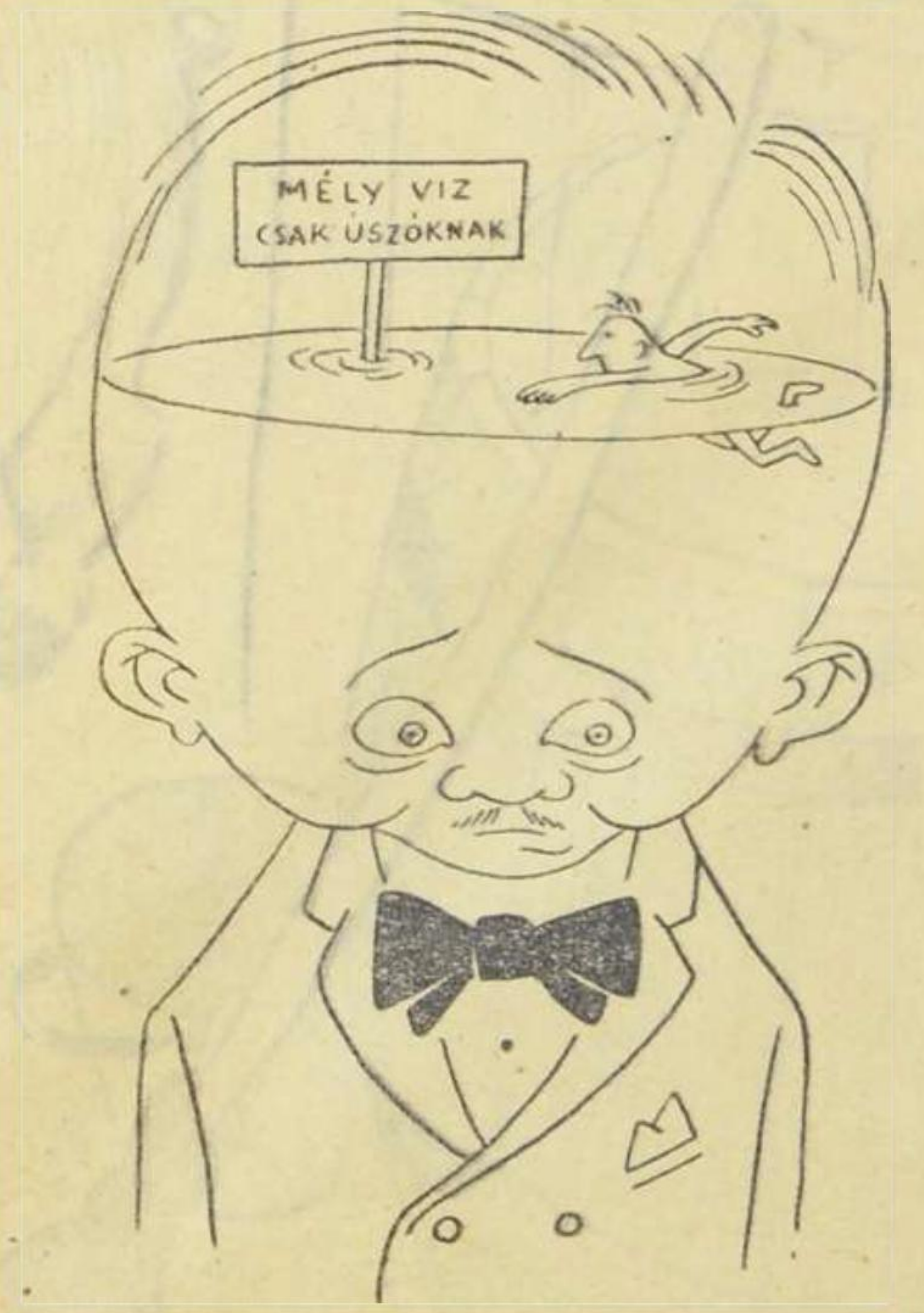

A vízfejű.

(Kaján Tibor rajza.)

Egy és más

Mostmár hosszú hónapok óta hallom a Rádióban naponta azt a dalt, hogy ad az Úr gyereket, beköltözik a szeretet, aztán árva a ház, nincs kacagás, s eltűnt az ifjúság. A „Három a kislány"-ból éneklik ezt a szívküldi keretében nap mint nap. Kezdetben hajlandó voltam elandalodni az édesbús melódiákon, sajnáltam szegény öregeket, akik magukra maradtak az árva házban, ahol nincs kacagás, ahonnan eltűnt az ifjúság. Amikor azonban észrevettem, hogy a Rádió nem átallja ezt a lemezt *minden* áldott nap lejátszani, közömbössé váltam az öregek fájdalma iránt. Ezidőtájt az egész ügy már úgy hatott rám, mint az óraketyegés. Hallottam, de észre sem vettem. Később már bosszankodni kezdtem, amikor újra meg újra hírt vettem az ifjúság eltűntéről, most már nem voltam közömbös az öregek sorsa iránt, hanem egyenesen örömet éreztem, hogy ilyen cudarul magukra maradtak. Ugy kell nekik — gondolom magamban mostanában — amikor panaszkodnak, hogy ad az Úr gyereket, beköltözik a szeretet, s végül árva a ház, eltűnt az ifjúság. Igenis megérdemlik ezt a sivár öregséget, nekem ugyan hiába zokog a nő, hogy „ühh-ühh-ühh", engem nem hat meg, dőljön rájuk már az árva ház, amelyben úgy sincs kacagás, menjenek a pokolba, ha folyton csak panaszkodni tudnak. Ki győzi ezt idegekkel?

★

Érdekes levelet kaptam a napokban. H. I.-né egy színdarab-ötletét közli velem elég részletesen, s arra biztat, írjam meg. A szerzői jogdíjakból részesedést nem kér, egyetlen kikötése az, hogy a darab kéziratát vele gépeltessem, oldalanként kettő ötvenért.

Az első pillanatban különösnek találtam az ajánlatot. Aztán rájöttem, hogy van benne némi ráció. Tudniillik, ha megírom a darabot, nem biztos, hogy a Dramaturgiai Tanács helyesli, az sem biztos, hogy akad színház, amelyik elő akarja adni, s ha akad, nem bizonyos, hogy a darabnak sikere lesz. Csupa bizonytalanság. Egy dolog azonban bizonyos: a kéziratot le kell gépeltetni. Nem nagy üzlet, de biztos pénz. Igaza van.

★

Nem tudnám okát adni, hogy ha csak tehetem, mért hallgatom végig a rádió vízállás- és időjárás-jelentését. A ciklonokat, anticiklonokat és miegyebeket meg sem értem, a vízállásjelentésről pedig tudom, hogy a hajósoknak szól. Nekem pedig momentán nincs hajóm. Mégis végighallgatom ezt a műsorszámot s minden esetben eltűnődöm két dolgon. 1. Van valaki valahol, akinek az a feladata, hogy tengerszintre átszámítsa a légnyomást. Mindennap kétszer. Milyen szerelmese lehet a tudománynak, hogy nem unja. 2. Ha a Duna Paksnál apad, de lejjebb, Bajánál viszont árad, akkor miért nem folyik visszafelé?

Tabi László

Közért ballada

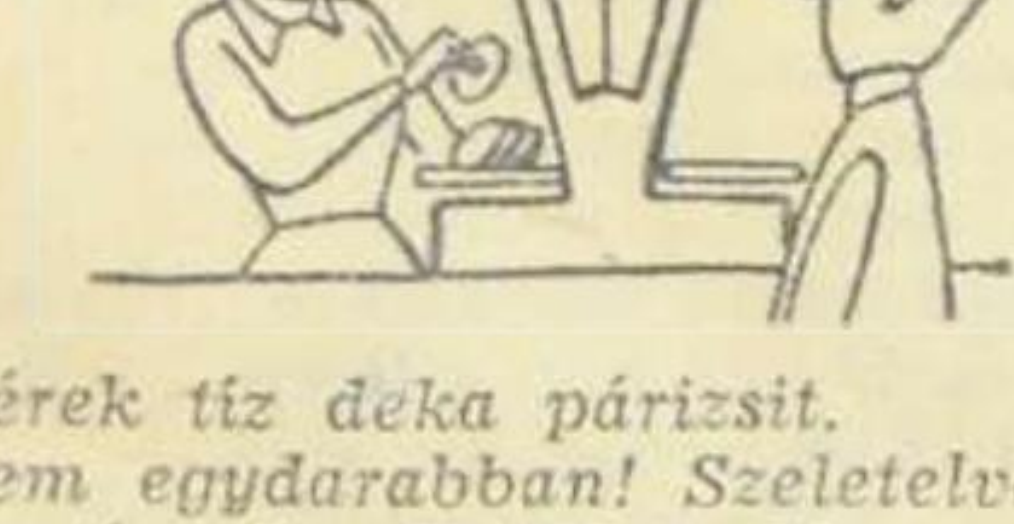

Kérek tíz deka párizsit.
Nem egydarabban! Szeletelve!
Kartársnő működésbe lép.
Kilencen áll a mérleg nyelve.

Lehet tizenegy? — kérdi ő
És most már düh borít el tényleg.
Szeretném tudni, hogy ki csal:
Szemem, kartársnő, vagy a mérleg?

Lehet — felelem végre én,
Mint egy jövőbelátó vátesz.
Mért ne lehetne tizenegy,
Ha két dekát sürgősen rátesz...

K. J.

Népfront-gyűlés falun

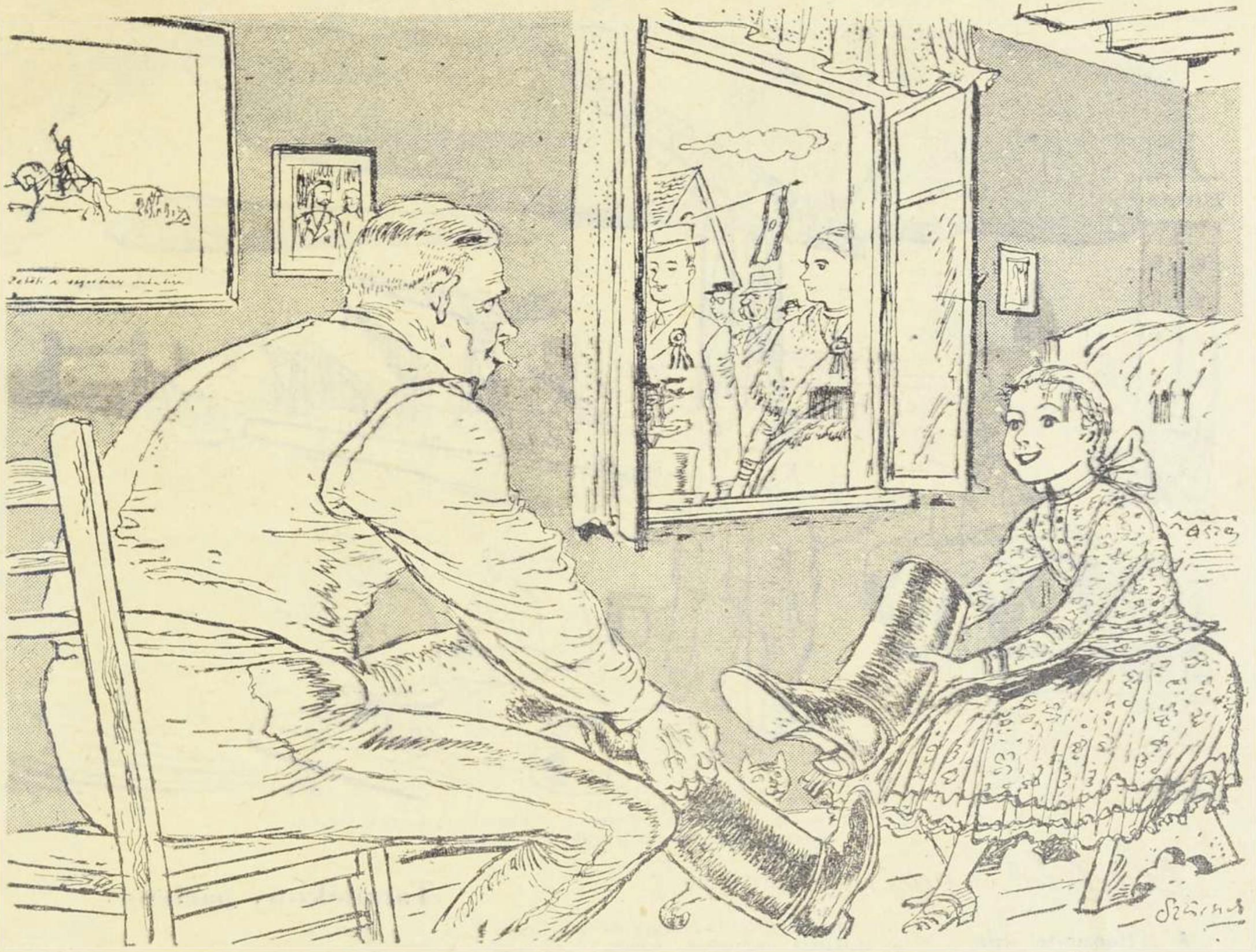

— A gyűlésre megy, öregapám? Hiszen azt mondta, hogy nem szól bele a falu dolgába.
— Azt mondtam, azt mondtam... Most meg azt mondom, hogy beleszólok!

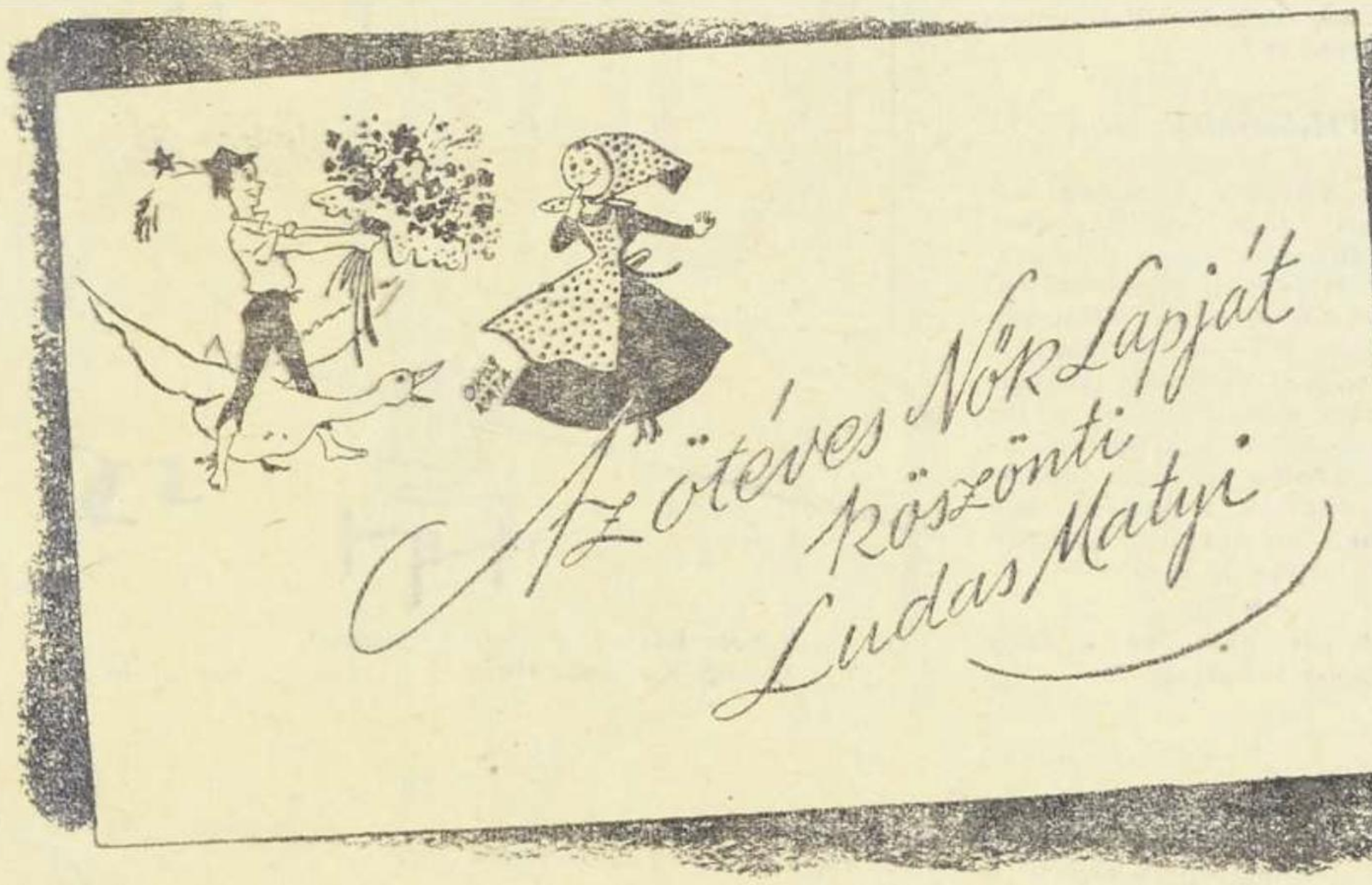

Mégiscsak szólni kellene...

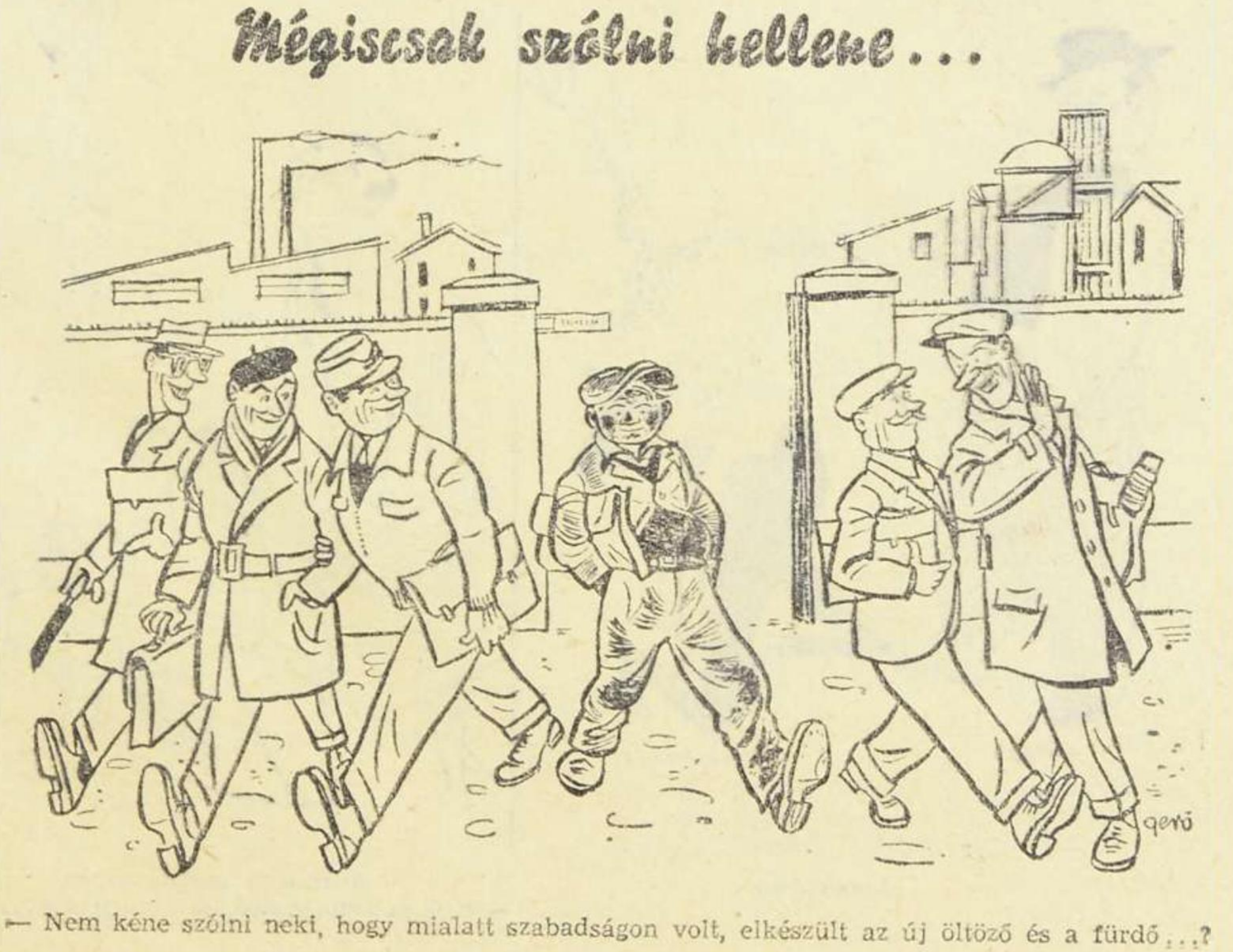

— Nem kéne szólni neki, hogy mialatt szabadságon volt, elkészült az új öltöző és a fürdő...?

A humor könyvéből

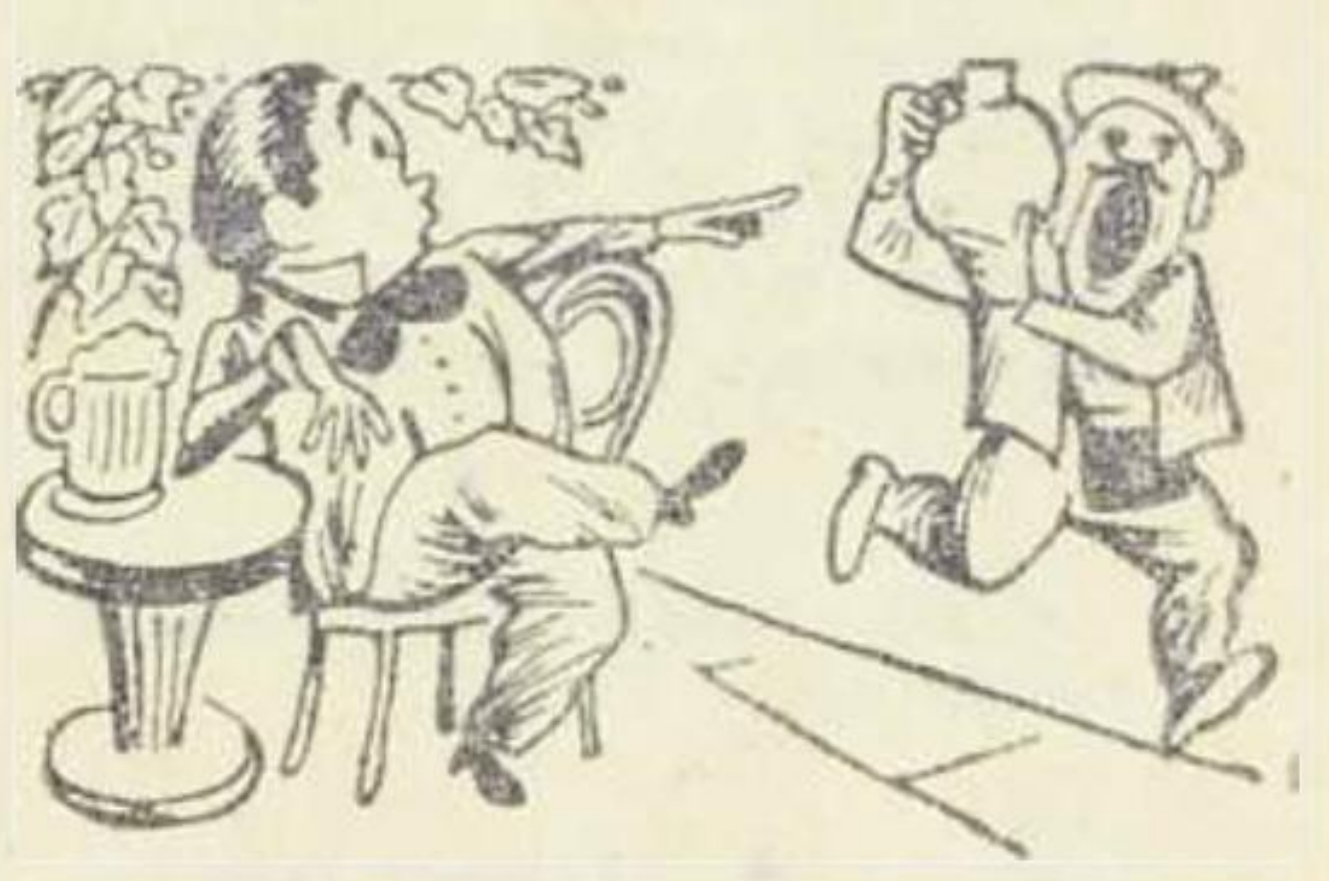

Környei Béla, a századforduló utáni évek kiváló tenoristája egyszer Kolozsvárott üldögélt egy kávéház teraszán. Anyagi gondjai voltak éppen, meglehetősen el volt keseredve. Váratlanul egy vízárus hangja csendült fel az utcán: „Szamosvizet tessék, szamosvizet tessék..."

Környei az árus felé bökött s félhangosan azt mondta barátainak:

— Inkább ilyen vízhordó lennék, mint tenorista.

A vízárus, aki meghallotta e szavakat, erre feléje fordult s a szakmájában sértett ember önérzetével válaszolta:

— Hang kell ehhez, uram!

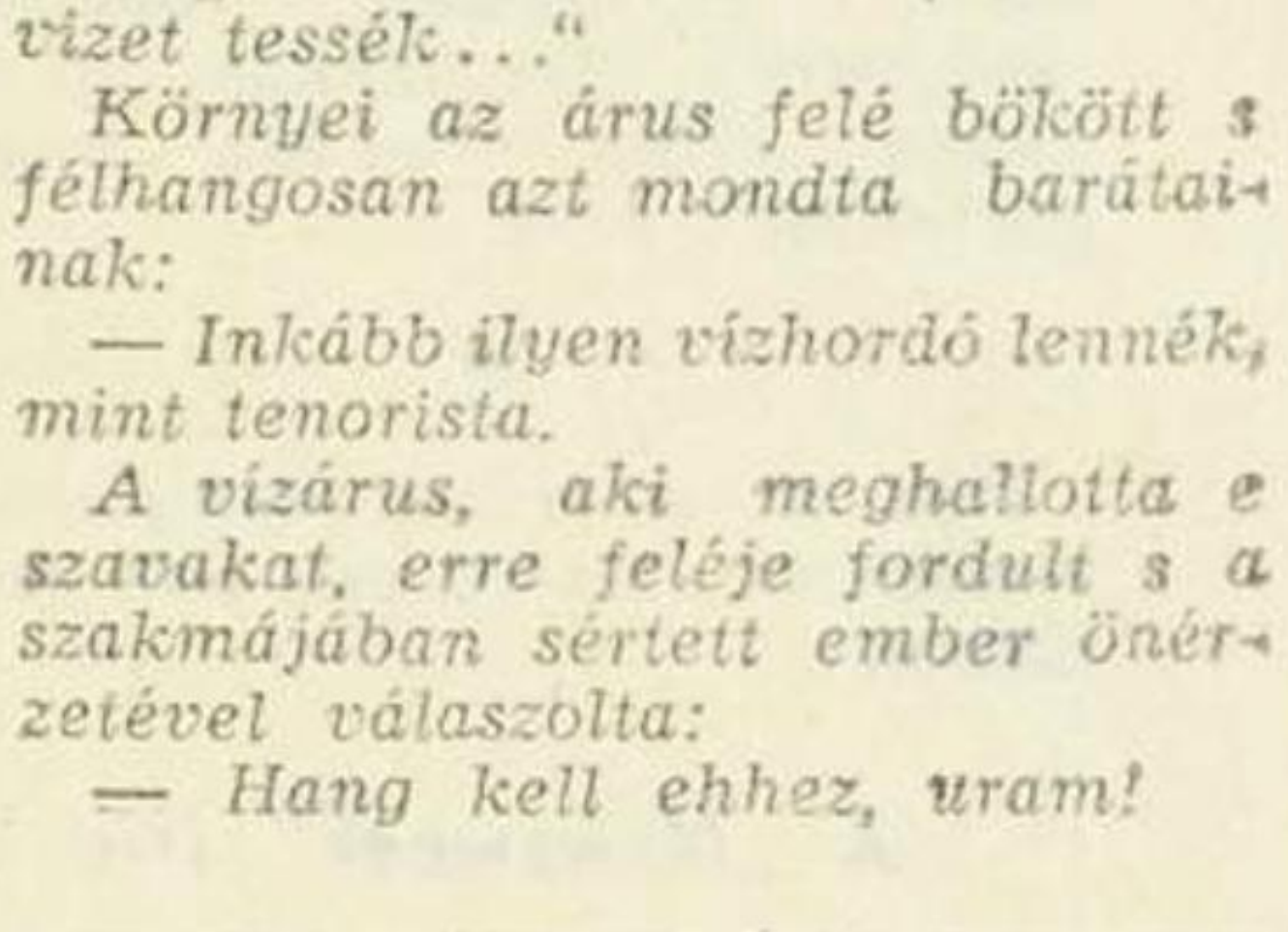

Liszt Ferencet állandóan zaklatták: boldog-boldogtalan hozzáfordult, hogy bírálja el zenei képességeit. Egy nagysikerű pesti hangversenyét követő napon egy apa kereste fel őt leányával. Minden kifogás hiábavaló volt, Lisztnek meg kellett hallgatnia az ifjú „művésznő" zongorajátékát. Amikor a leányka leütötte az utolsó hangokat, váratlan dolog történt: Liszt hozzálépett és homlokon csókolta. Az apát majd szétvetette a büszkeség, amely azonban szétfoszlott, amikor Liszt azt mondta neki, hogy ne taníttassa tovább a gyermekét.

— De hiszen homlokon csókolta a mester — hüledezett az apa.

— Én igen — felelte Liszt. — De a muzsa nem.

A LONDONI SZTRÁJK

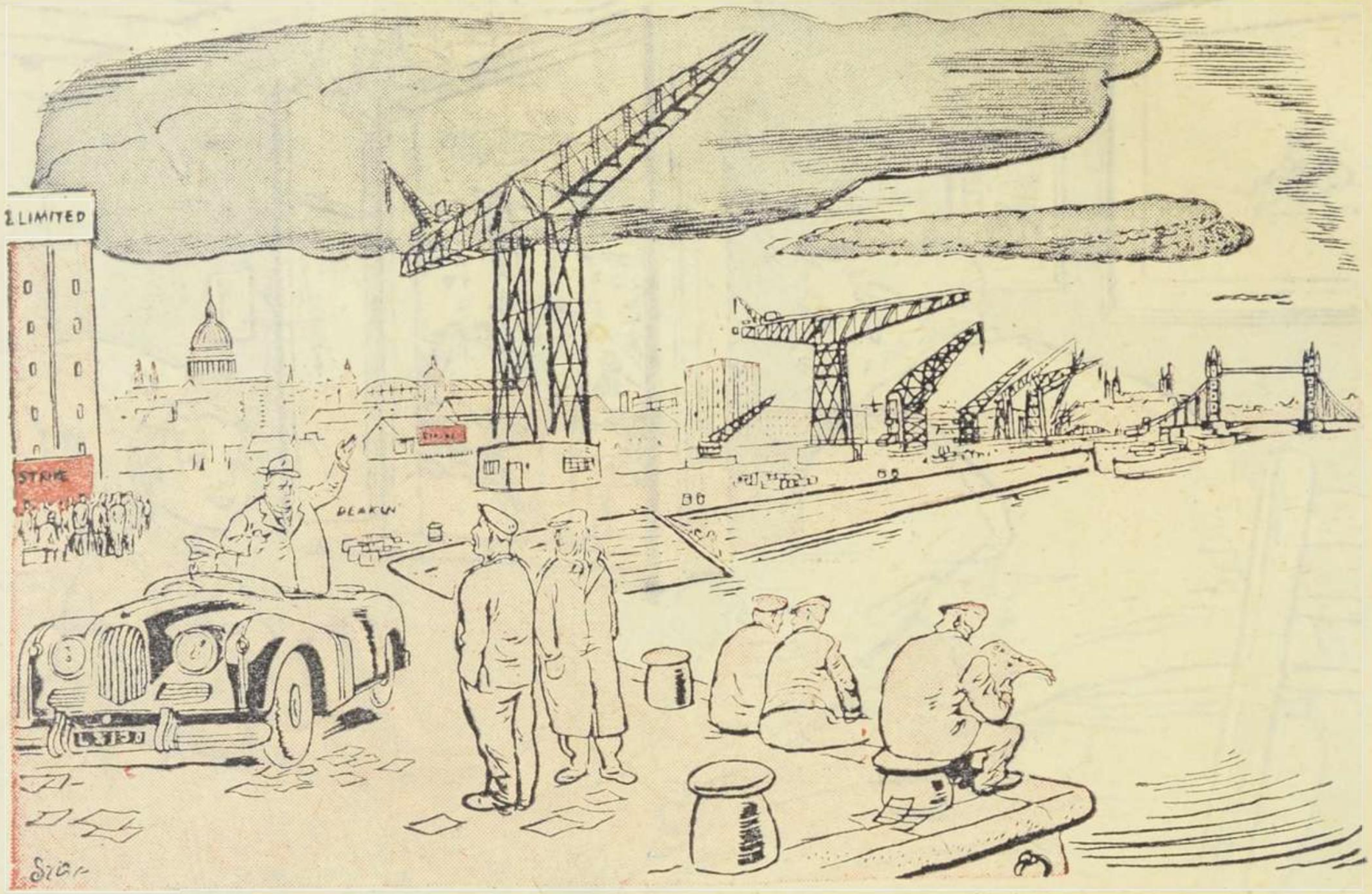

Deakin, szakszervezeti vezető: Emberek, hajlandók kirakni?!
Munkás: Igen, magát a szakszervezetből...

Egy hír – egy megjegyzés

A „l'Humanité" írja

Dr. Malan, a Délafrikai Unió elnöke, a hírhedt fasiszta, november 30-án tölti be 80. életévét. Megígérte, hogy ezen a napon visszavonul. A délafrikaiaknak azonban nincsen túlságosan sok okuk az örömre: Utódjául hűséges munkatársát, Havengát a nem kisebb mértékben fasiszta pénzügyminisztert jelölte ki.

★

A bolt tehát marad, csak a névtáblát cserélik ki.

A „Time" írja

1950-ben Amerikában tizenöt évre ítélték William Dudley Pelleyt, Hitler amerikai helytartóját, a hírhedt ezüstingesek vezérét, aki német pénzen szervezte az USA-ban a nácizmust. Most kiderült, hogy W. D. Pelley vidáman él az indianai Nobelsville városkában. Hat hónapot ült öszszesen, aztán titokban megkegyelmeztek neki.

★

Íme, az amerikai „demokrácia" meztelenül, illetve egy szál ezüstingben.

A „Newsweek" írja

Bao Daj indokínai bábcsászár napjai meg vannak számlálva. Az amerikai és a francia kormány rájött arra, hogy rossz lóra tett és most le akarja váltani Bao Dajt, aki a leghevesebb vietnami harcok idején a Riviéra játékkaszinóiban dőzsölt és milliókban kártyázott.

★

Bao Daj még nem döntött véglegesen, hogy krupiének vagy parkettáncosnak megy-e el, avagy váltót fog-e hamisítani, csupán azt határozta el, hogy az eddiginél tisztességesebb foglalkozást fog folytatni.

A „Daily Mail" írja

Rank, az angol filmmágnás bejelentette, hogy vállalata a most lezárt költségvetési évben nyolcmillió font (kb 22,000.000 dollár) hasznot hozott. A Rank-mozik főképpen amerikai filmeket játszanak; ennek az összegnek a fele Amerikába vándorol.

★

Az angolok tehát tizenegymillió dollárért megtudták, milyen léböl van Marilyn Monroenak, hogyan ölnek a chicagói gengszterek és hogy törik be a vadlovat a texasi cowboyok. Vajjon mit tudtak volna meg szegény angolok, ha mondjuk csak ötmillió dollárt reszkíroznak rá?

A „l'Humanité" írja

A belga politikai rendőrség rajtaütött egy titkos összejövetelen, amelyet Brüsszel egyik külvárosában tartottak volt német SS-ek, kollaboránsok és német Gestapo-szolgálatban állt spiclik. Ezek a nácik „Európai Szociális Mozgalom" néven tömörültek és a fasiszta rémuralmat akarták visszahozni. A gyűlés külföldi résztvevőit kiutasították, a belgákat lajstromozták, letartóztatni azonban nem tartóztattak le senkit.

★

Ha csak azt nem, aki a náci-összeesküvést leleplezte.

Tanulékony páciens

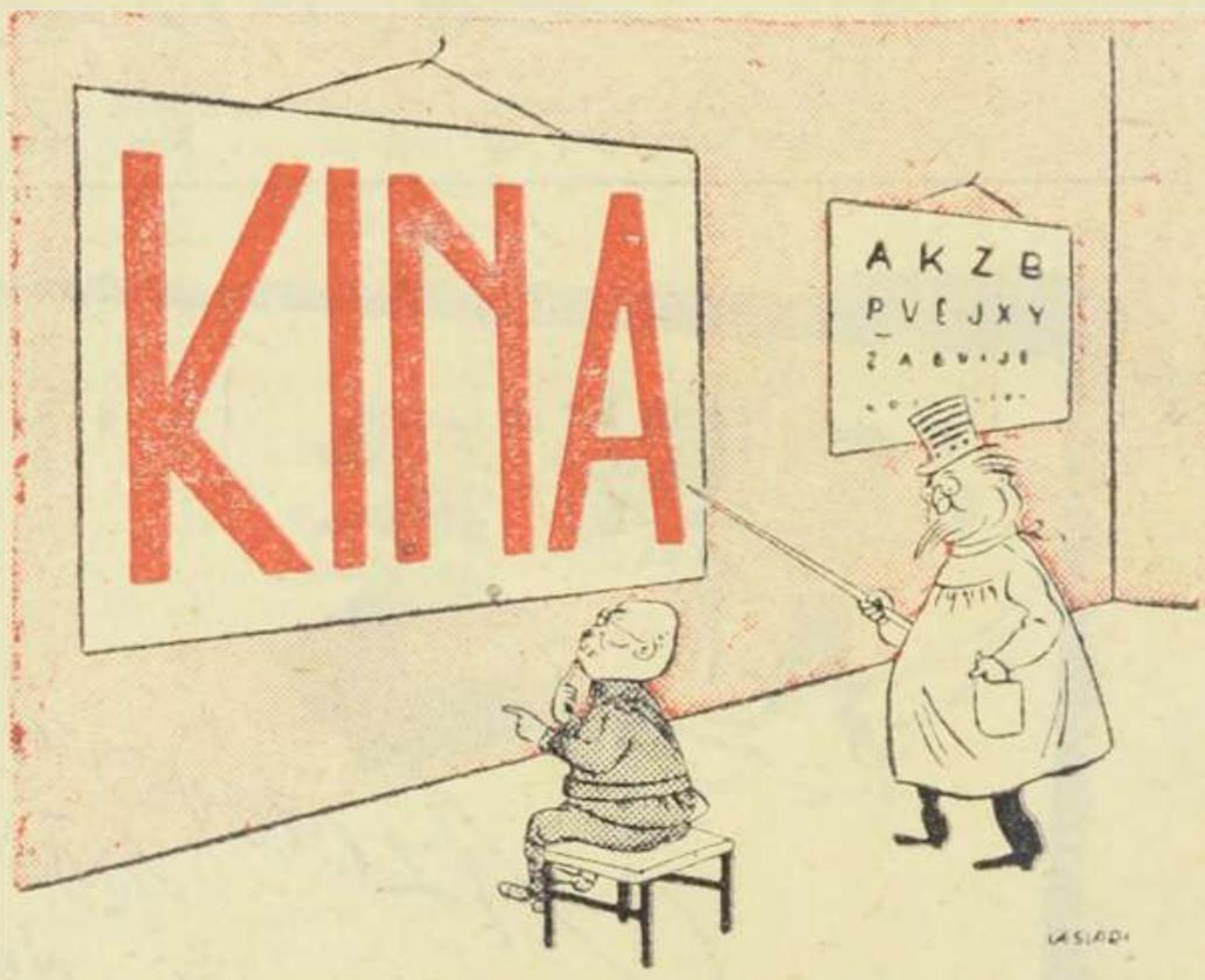

USA: Látja? El tudja olvasni?
Csang Kai-sek: Hogyne... For... mo..., za...

Mendes France lenyelte a békát

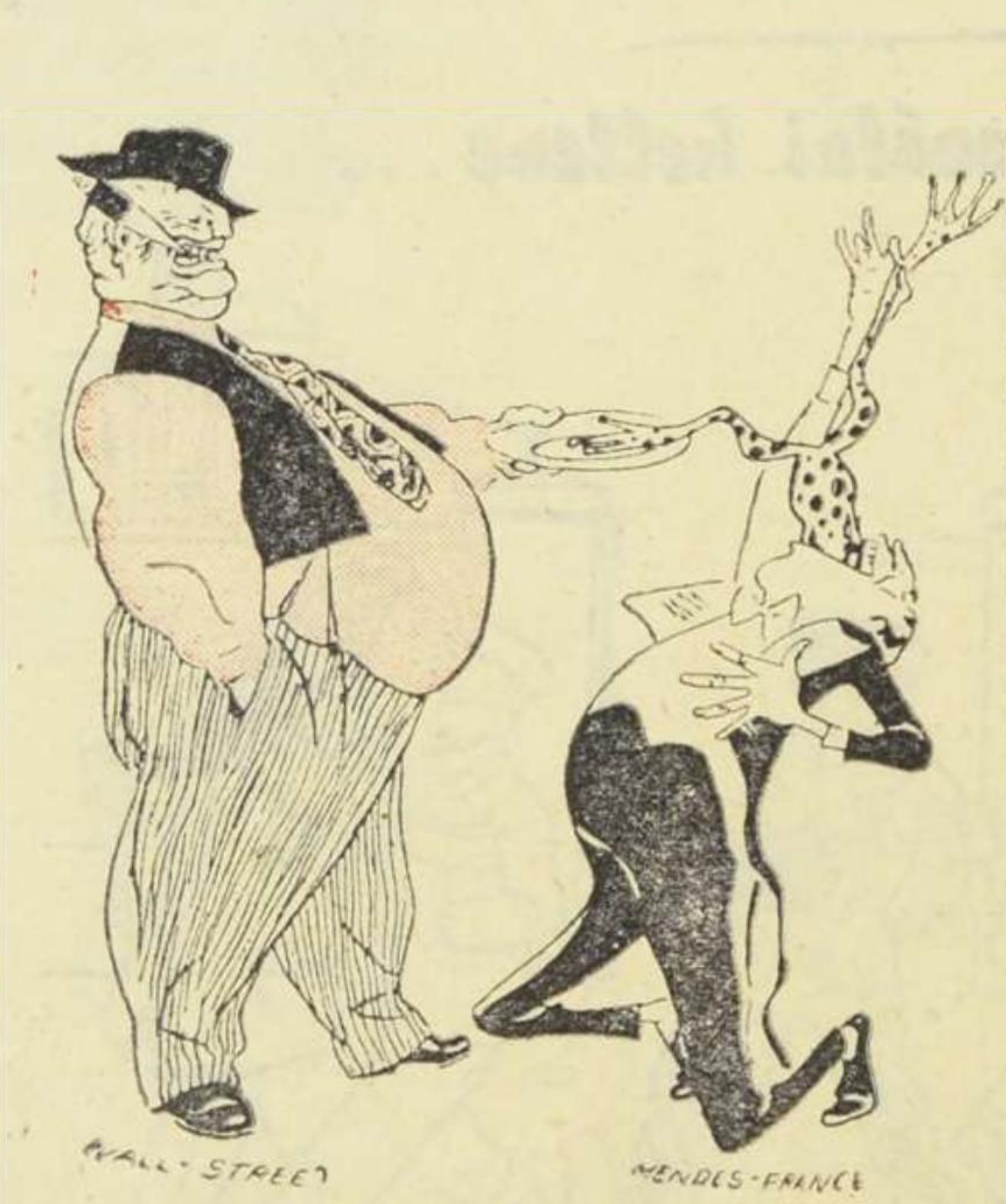

Londonban.

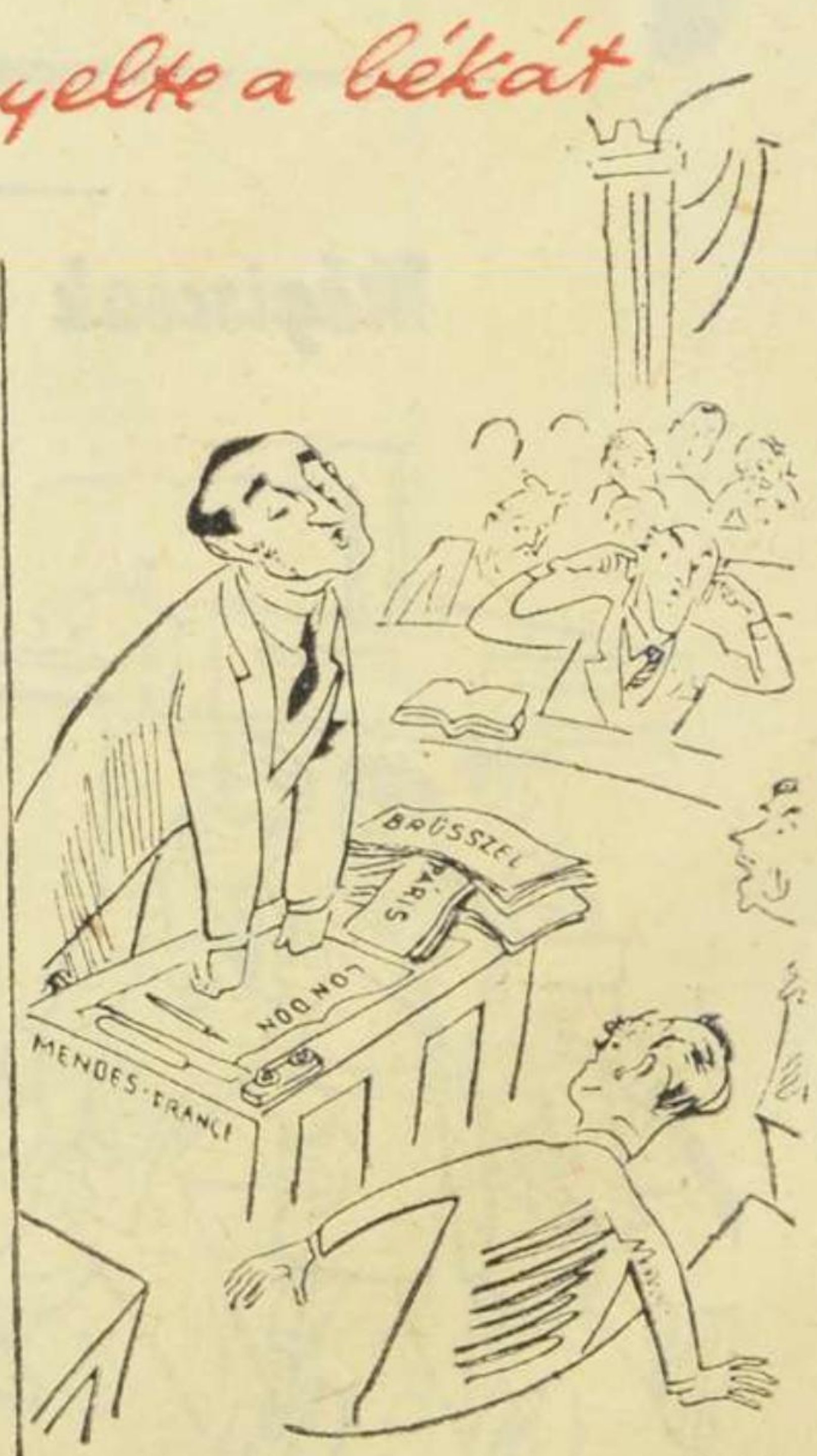

A francia parlamentben.
– Hisz ez nem beszéd, ez kuruttyolás...

Emlékezőtehetség

Elvesztettem a pénztárcámat.

– Hol veszíthettem el? – tűnődtem, aztán lehúnyt szemmel megpróbáltam visszaemlékezni. Egyszercsak tisztán láttam magam előtt: a Kisdiófa-utcában mentem, a másik oldalon egy kövér nő aprócska kutyáját húzta maga után, igen, most már emlékszem, éppen az előtt a kis suszteráj előtt voltam, ahol a kirakatban már időtlen idők óta kinn van az a csámpás női bálcipő és akkor – most is a fülemben van még! – valami kiesett a zsebemből és nagyot koppant a kövezeten. Es mekkorát koppant! Úgy csinált, hogy: pumm! Holtbiztos, akkor esett ki a zsebemből.

Rohantam vissza a Kisdiófa-utcába. A pénztárcának hűlt helye volt.

Szomorúan ballagtam hazafelé. Útközben azonban eszembe jutott valami:

– Megálljunk csak! Az is könnyen meglehet, hogy a villamoson kilopták a zsebemből. Nem is lehet, hanem biztos. Hogy is volt? A perronon álltam. Előttem egy fiatal nő, a haja birizgálta az orromat. Mellettem egy gyanúskülsejű férfi állt felgyűrt gallérral. Arra is pontosan emlékszem, hogy laposan nézett rám és furakodott. Még gondoltam is magamban: hova furakodik ez a pasas? Aztán, mintha valaki belenyúlt volna a zsebembe. Akkor azt hittem, az én kezem. Most már tudom, hogy ő volt. A felgyűrt gallérú férfi. Megesküdnék rá!

Azonnal elmentem a rendőrségre és megtettem a feljelentést. Pontos személyleírást is adtam.

Amikor kijöttem a rendőrségről az agyamba ötlött:

– Te jó ég! Hiszen én Jenőéknél hagytam a pénztárcát. Pontosan vissza tudok emlékezni. Hogy ez előbb nem jutott az eszembe! Kifizettem neki az adósságomat, aztán a pénztárcát letettem az asztalra. Az asztalon zöld terítő volt, hosszú rojtokkal. A hamutálca mellé tettem, igen, a kacsafejű hamutálca mellé, méghozzá nyitva. Jenő akkor az asztal másik oldalán állt. Az óra éppen ötöt ütött.

Felszaladtam Jenőékhez, de a pénztárca nem volt ott.

– Nem hagytam itt? – kérdeztem hitetlenül.

– Látod, hogy nem...

– Biztosak vagytok benne, hogy nem hagytam itt? – ismételtem meg a kérdést.

Jenő fagyosan felelt:

– Ha itt volna, visszaadnánk!

Pénztárca nélkül tértem haza. Otthon azonban megvilágosodott az elmém:

– Ó, te szamár! – csaptam a homlokomra. – Hiszen te a másik ruhádban hagytad a pénztárcát. A szürke öltönyöd, jobb nadrágzsebében. Éppen ki akartad venni, amikor kopogtak és aztán teljesen elfelejtkeztél róla.

Gyorsan átkutattam a nadrágzsebeket. Sehol semmi.

Akkor eszembe jutott a Közért. Hiszen én reggel ott is jártam. Talán ott...

Rögtön lementem a boltba és ott megkérdeztem a pénztárosnőt:

– Nem találtak véletlenül egy pénztárcát?

– De találtunk! – felelte a kassza. – Ön vesztette el?

– Én hát! – kiáltottam boldogan. – Most már tisztán emlékszem, mikor és hogyan vesztettem el. A pénztártól jöttem, mind a két kezem tele volt csomagokkal és akkor nekem jött egy termetes, lódenkabátos férfi és még azt se mondta, hogy pardon. Akkor ejthettem ki a zsebemből... Nos? – kérdeztem büszkén és szeretettel megsimogattam a fejem. – Milyen emlékezőtehetségem van?

– Valami igazolást kérek arról, hogy ön Csépányi Salamon... – válaszolt a pénztárosnő komoran.

– Micsoda? – döbbentem meg. – Milyen Salamon? Az nem én vagyok, tudniillik...

Kisurrantam a boltból és nem mertem visszanézni.

A pénztárosnő izgatottan magyarázta valakinek:

– Tetszik látni, hogy kell vigyázni...

Mikes György

Egy pár debreceni érdekesség

RÉBER LÁSZLÓ RAJZOS RIPORTJA

Hetven holdon — tizezer állat

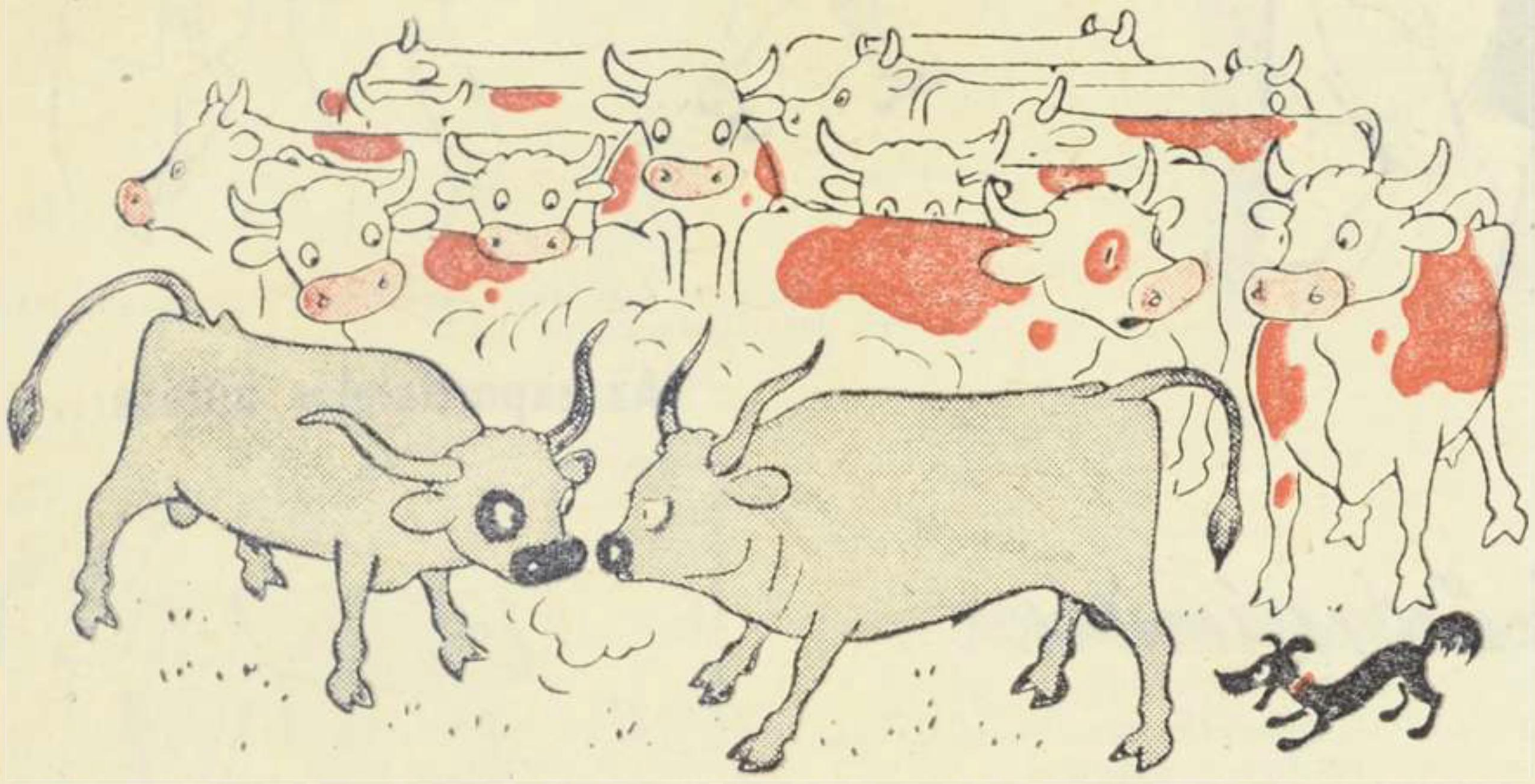

— Kutya: Észnél legyetek Csákó! Nem érdemes verekedni egy tehén miatt...
— Csákó: Tehén miatt? A helyről van szó...

Drága a mézeskalács

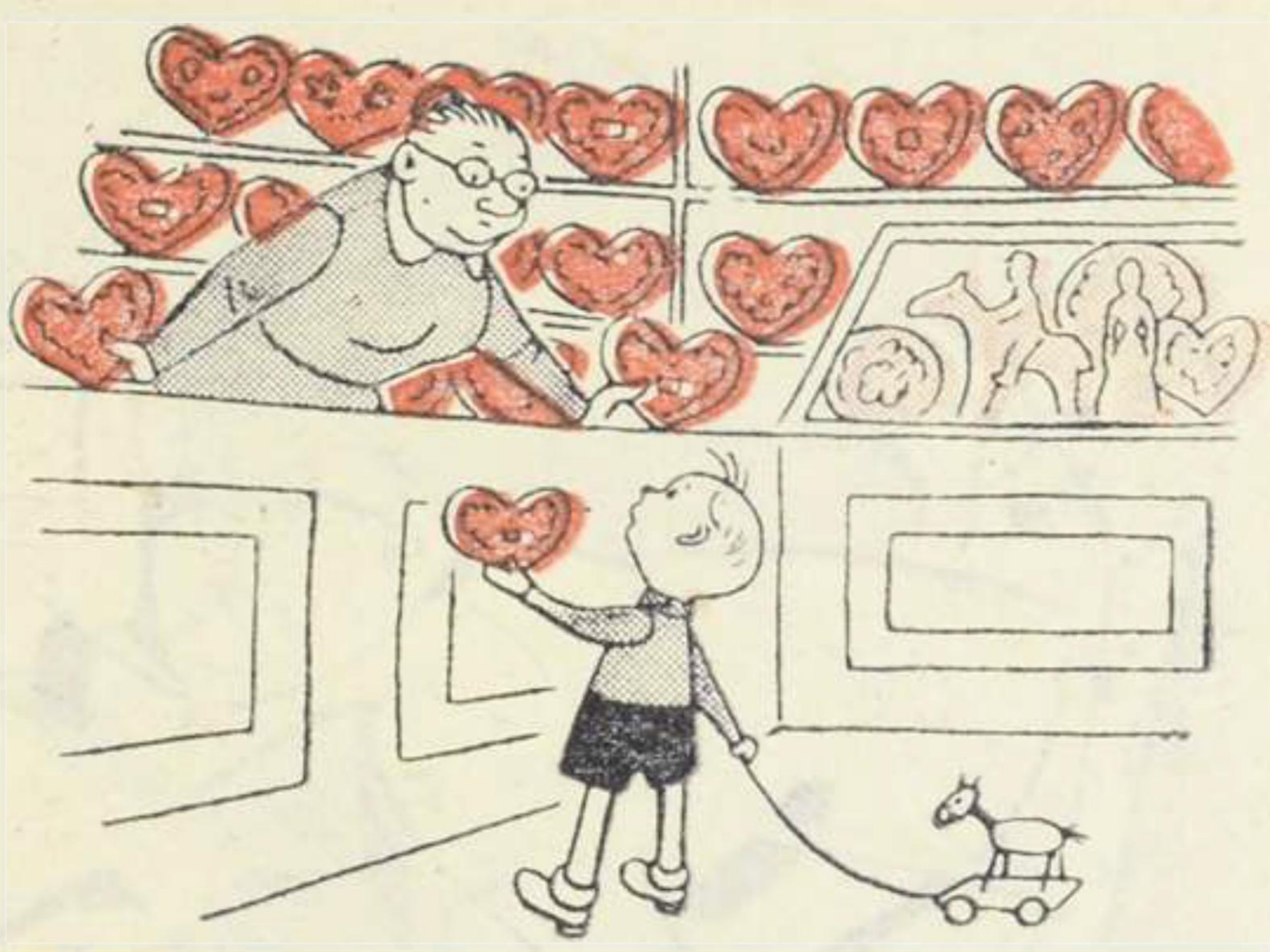

— Mondja néni, van magának szíve?

A reprezentativ Aranybika Szálló népbüféje előtt

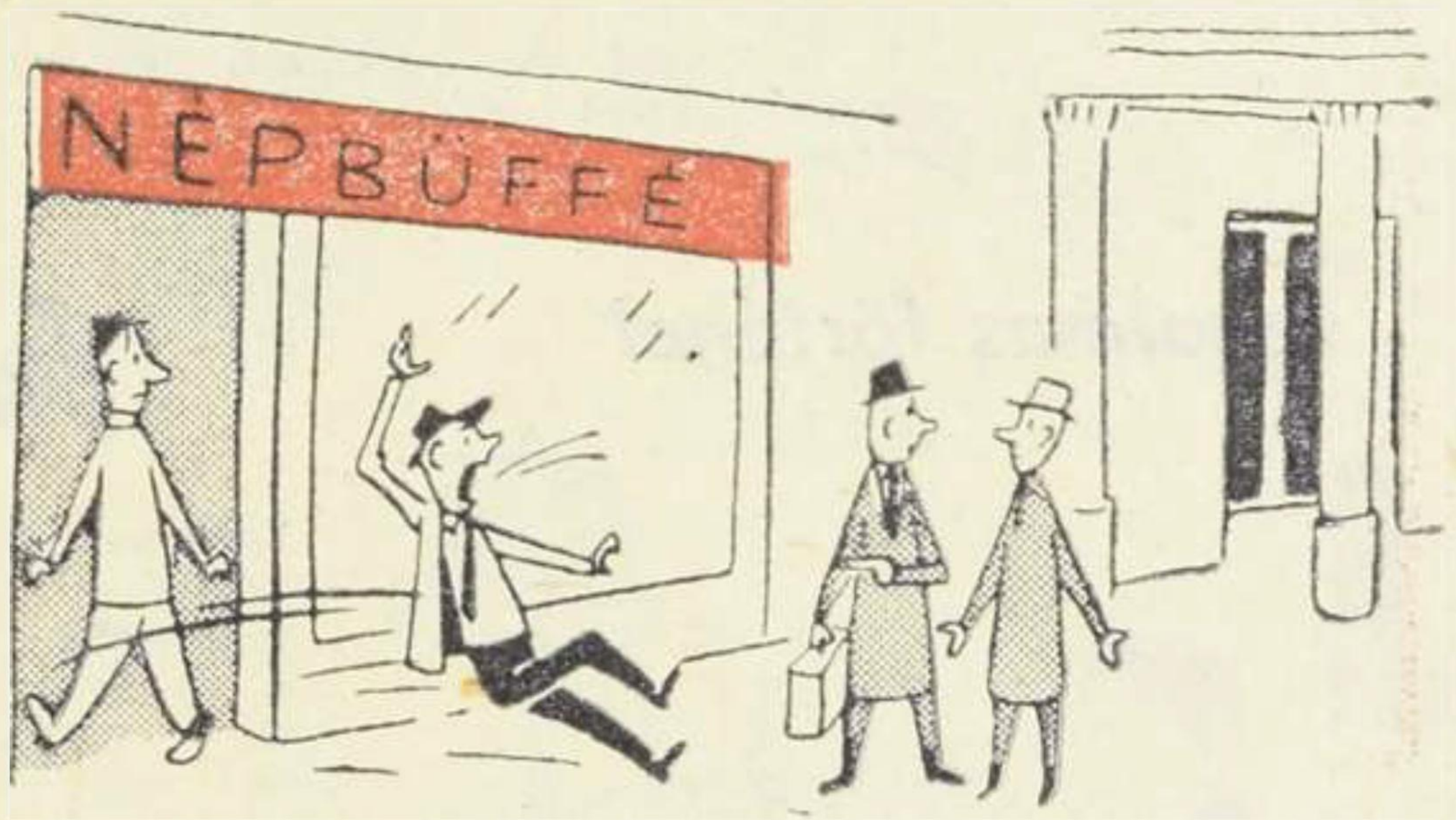

— Ez is szállóvendég?

Tanítás közben tatarozzák az iskolákat

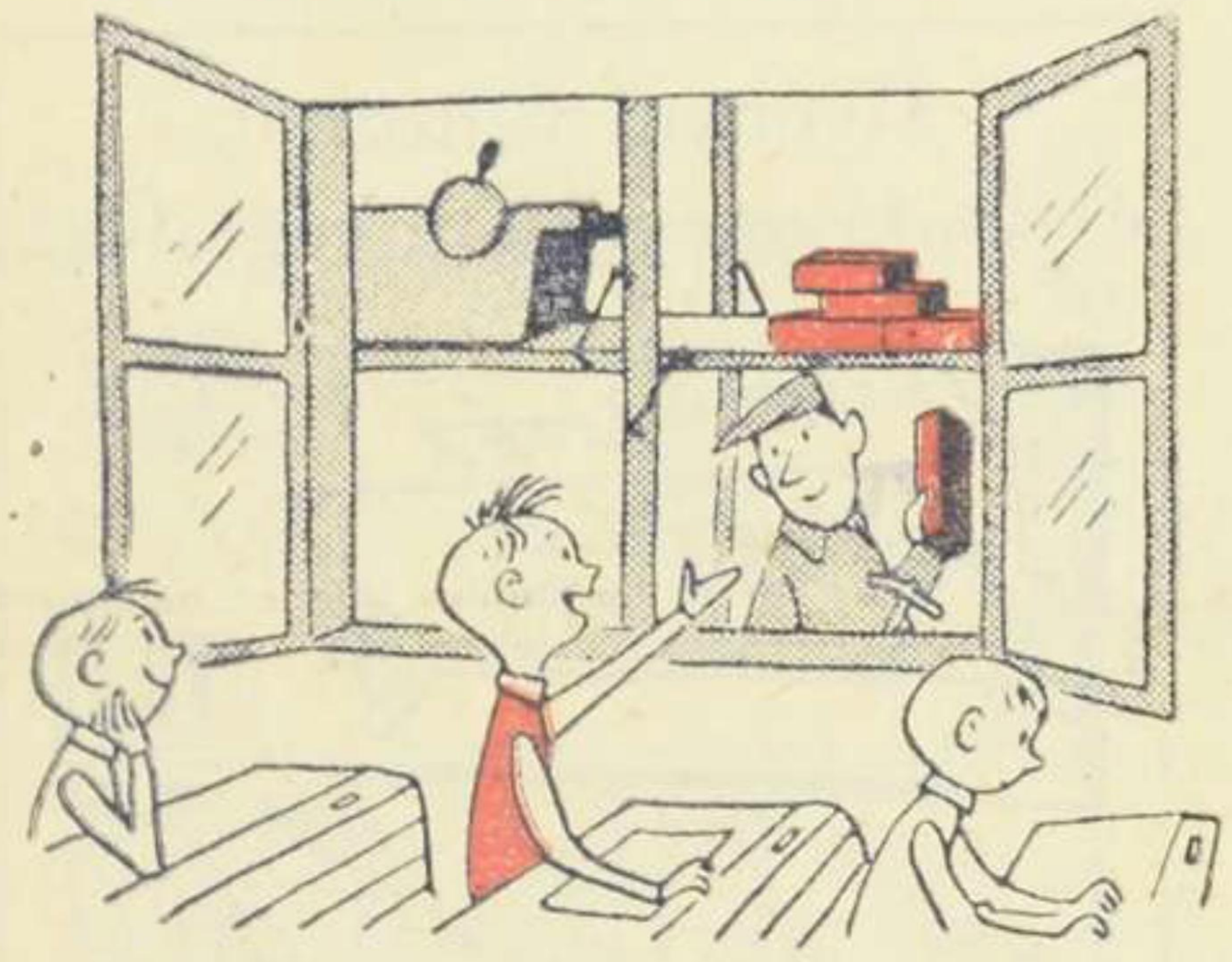

— Kömüves bácsi, sugja meg gyorsan mennyi hétszer nyolc?

Minden debreceni gyerek álma

A tanács évek óta ígérgeti a gyerekeknek, hogy állatkertet létesít a Nagyerdőben.

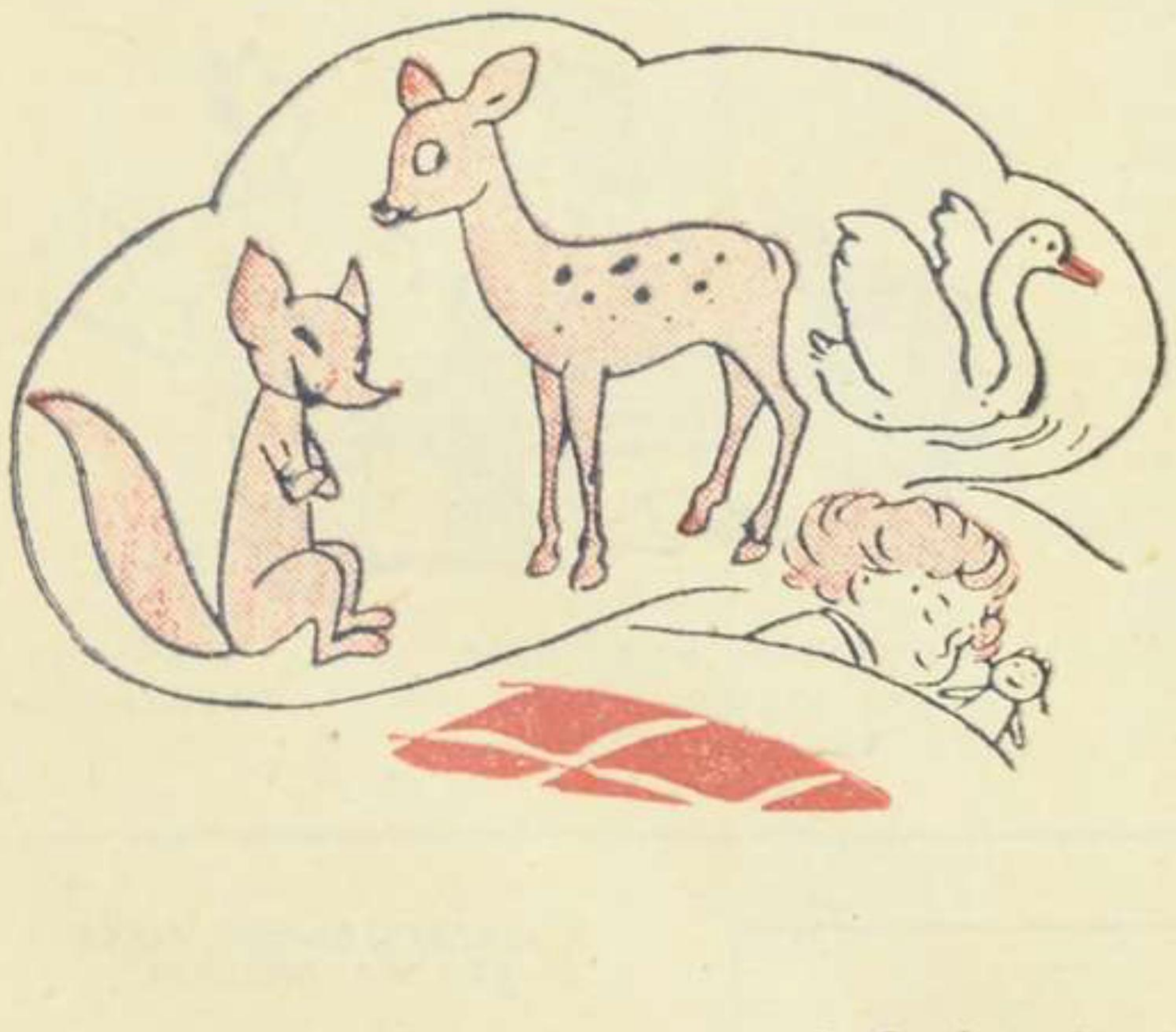

Utólagos bejegyzés a Nagyerdőben

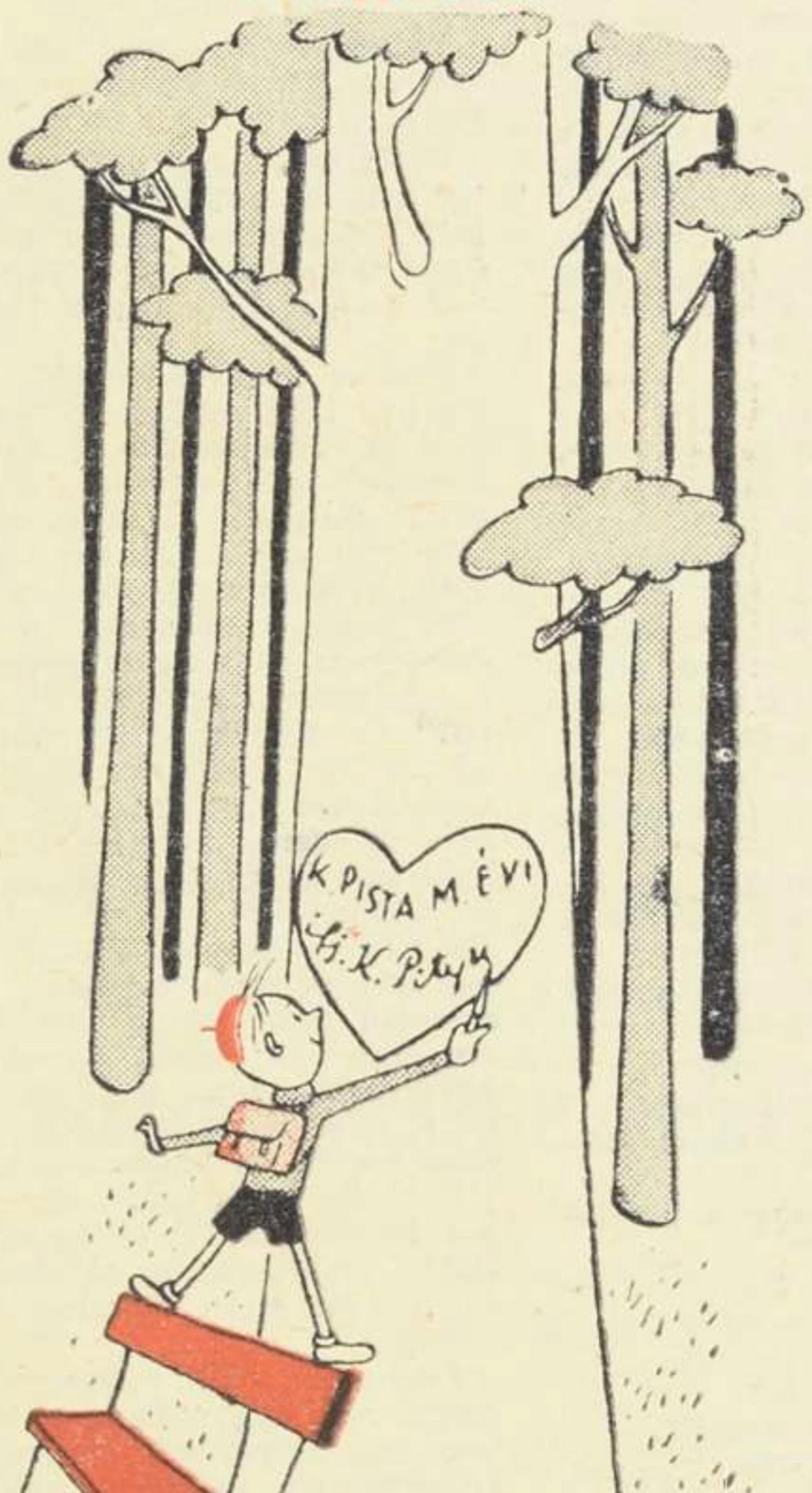

A gyerek: Így legalább együtt van az egész család!

Kevés az istálló — a házaknál tartják a bikákat

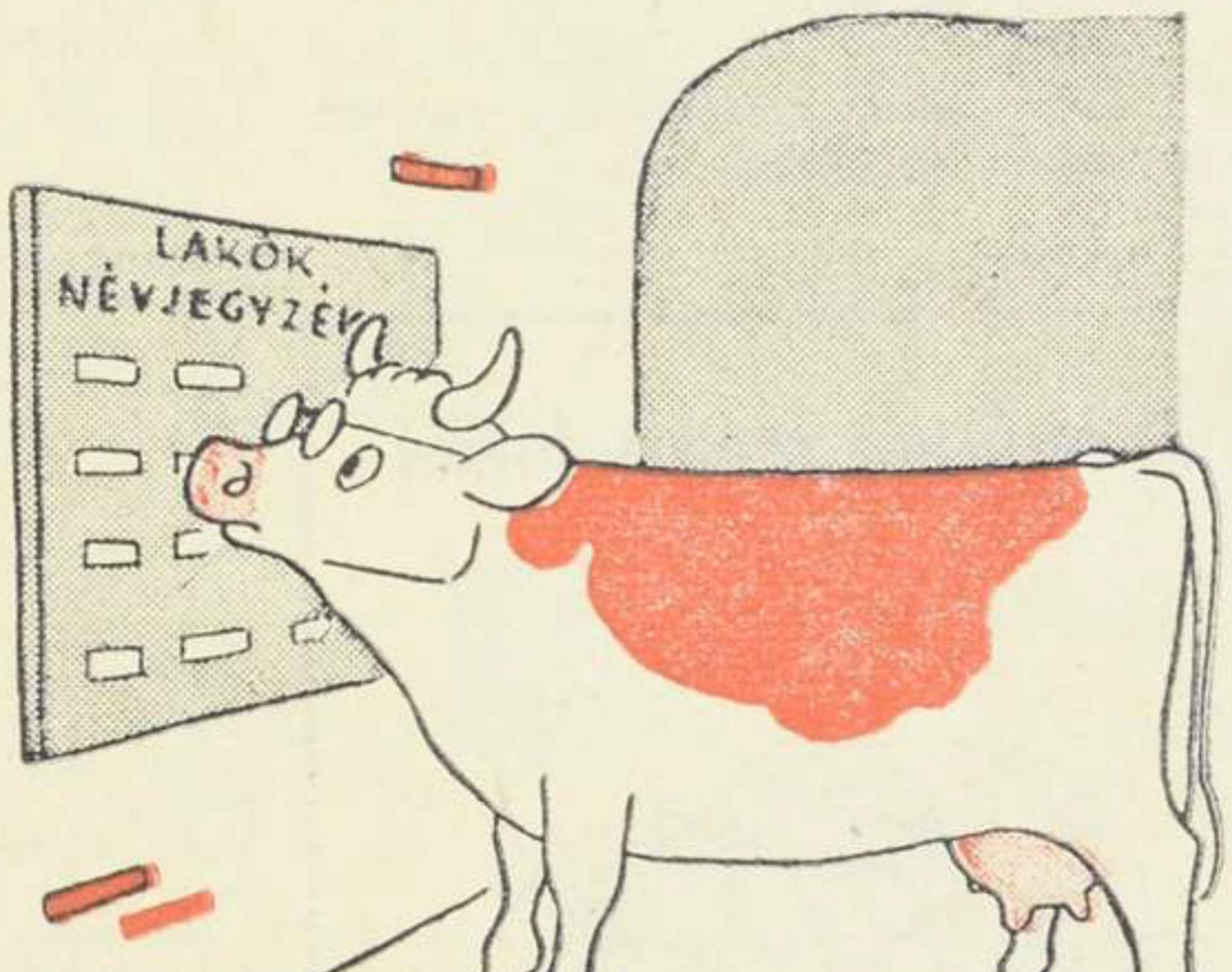

— Nem találom a Kormost, pedig megesküdnék rá, hogy ide láttam bejönni...

A Csokonai-színházban

Évek óta ígérgetik a Kamara-színház építését.

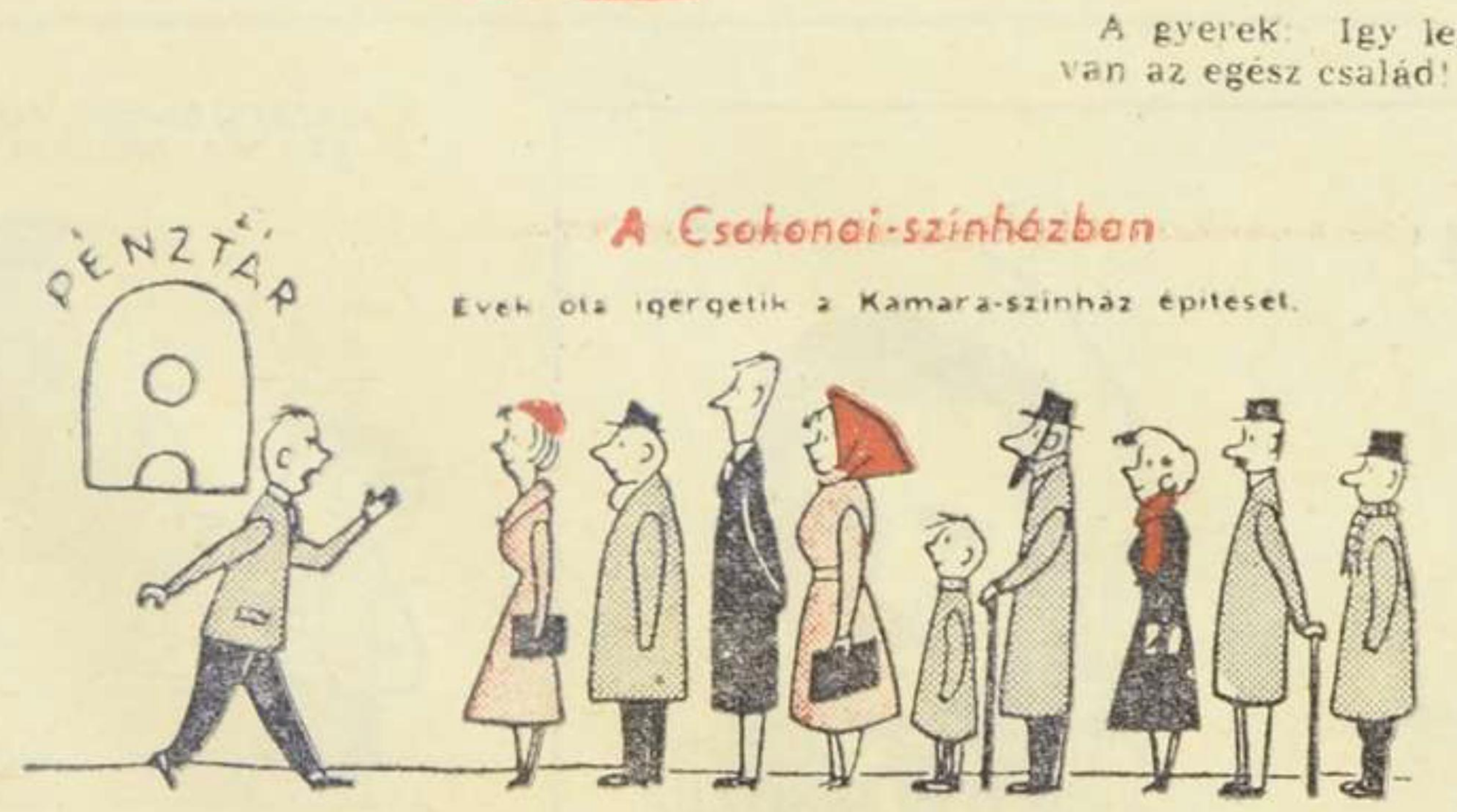

— Minden jegy elfogyott! Maguk mire várnak?
— A Kamara-színházra!

A piacon

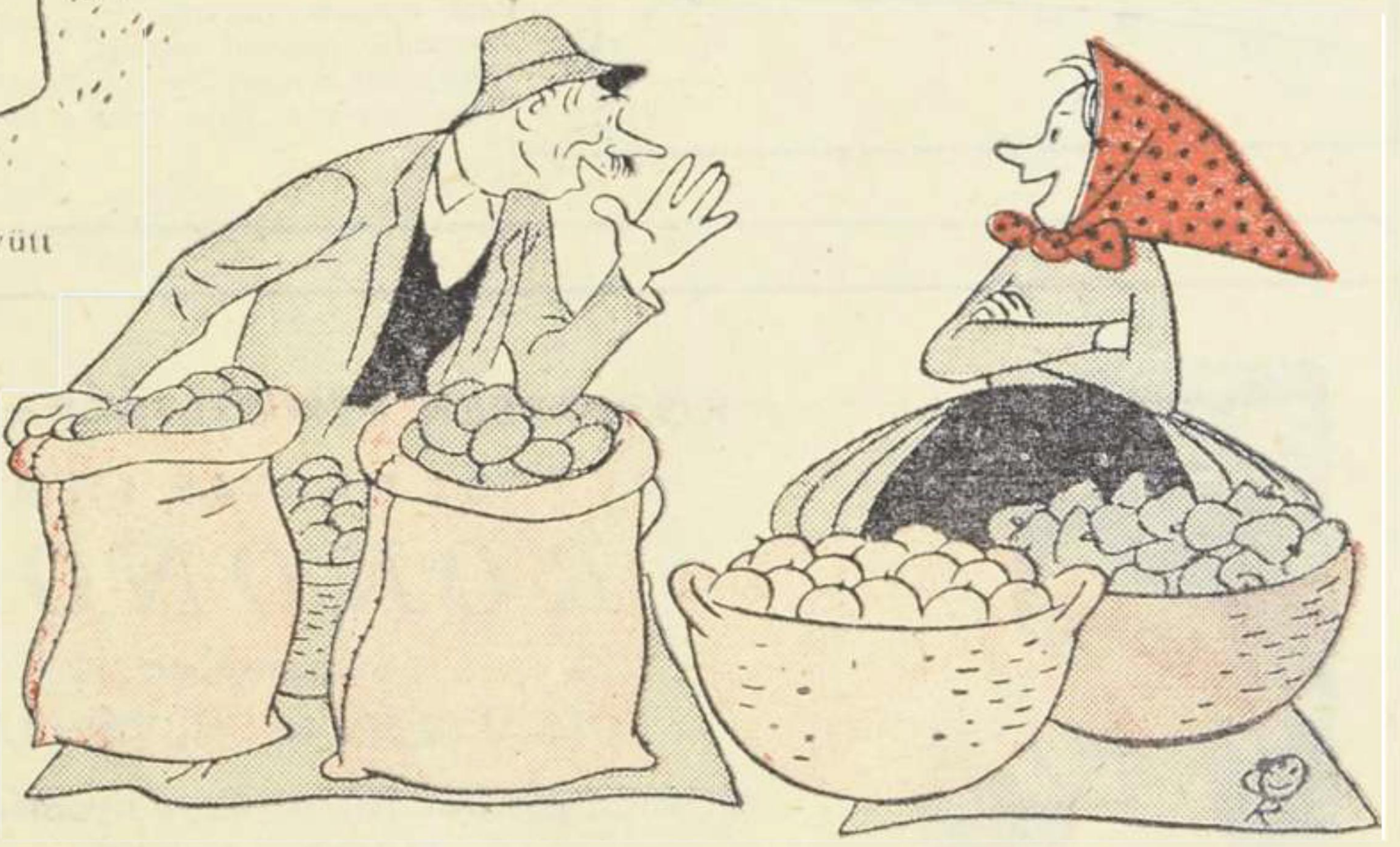

— Mi történt magával János bácsi, két három napig nem láttam a piacon...
— Megsugom magának Juli néni, van nékem egy mellékfoglalkozásom is: tagja vagyok a Bocskai téesznek...

Ez sem fog segíteni

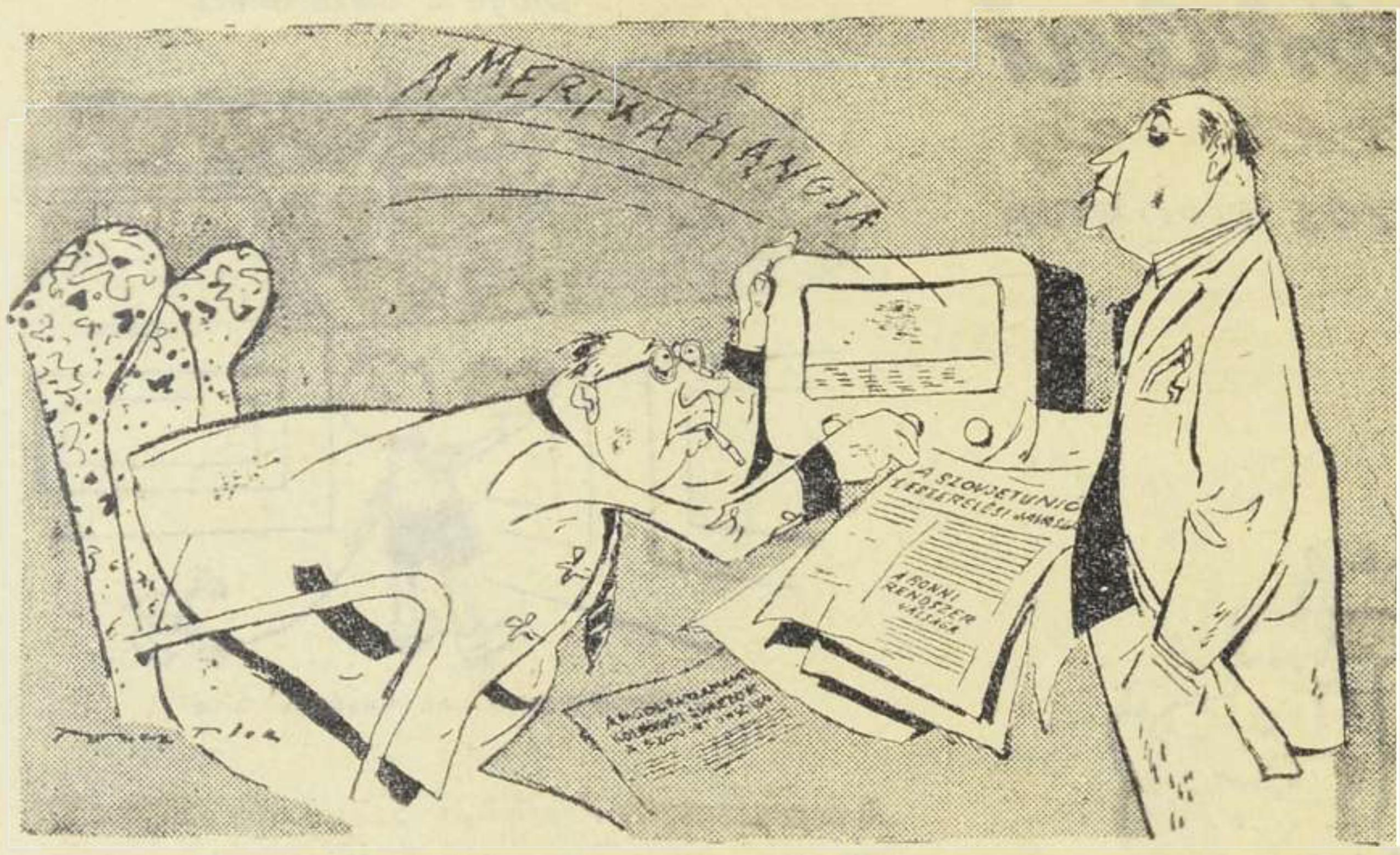

— Tudod, már egészen betege vagyok a külpolitikai eseményeknek. Az orvos rövidhullámú kezelést javasolt . . .

Öreg ember ezt nem érti

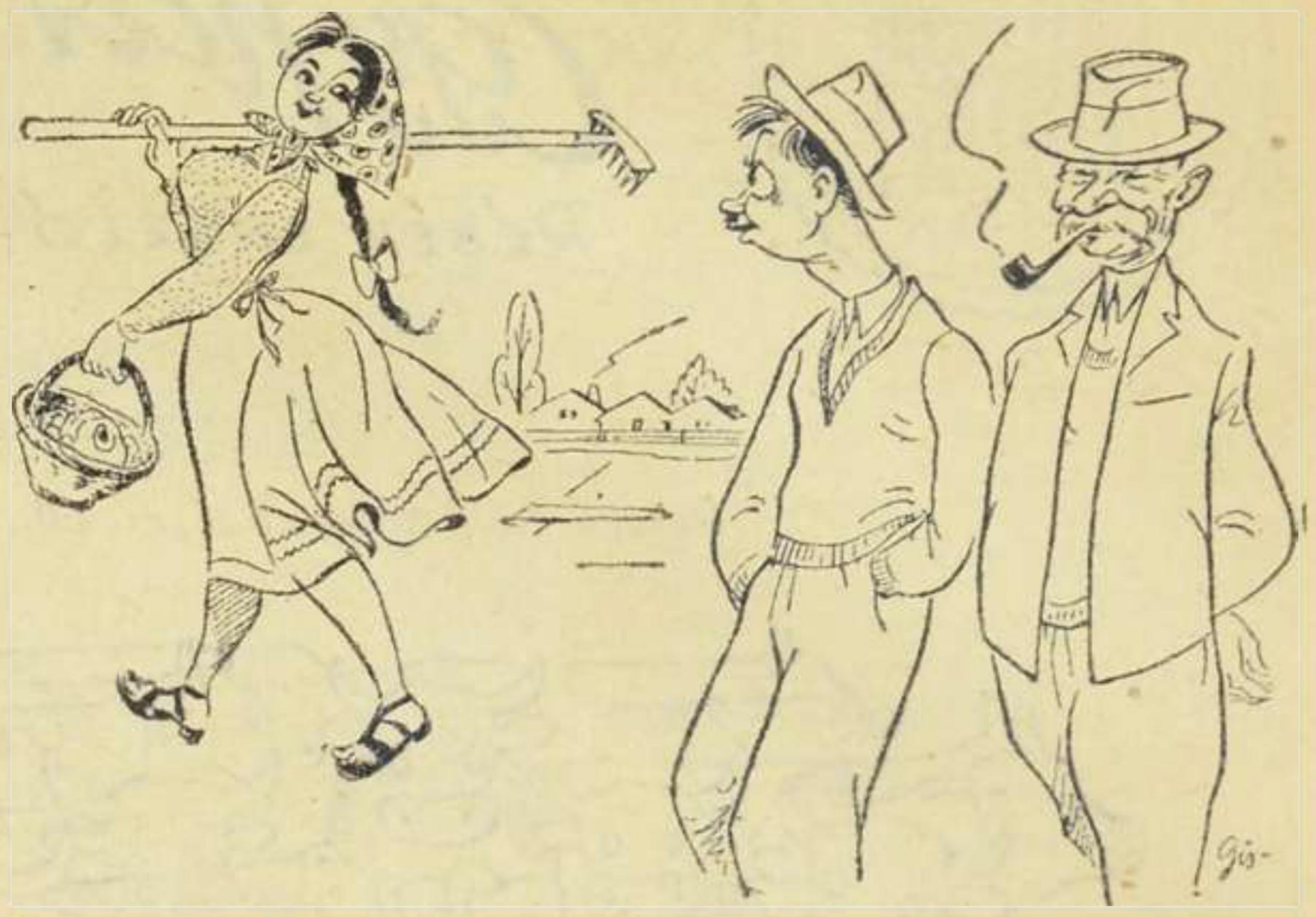

— Mit bámulsz úgy, Jani? Nem láttál még olyan lányt, akinek 300 munkaegysége van?

Az exportfelelős újítása...

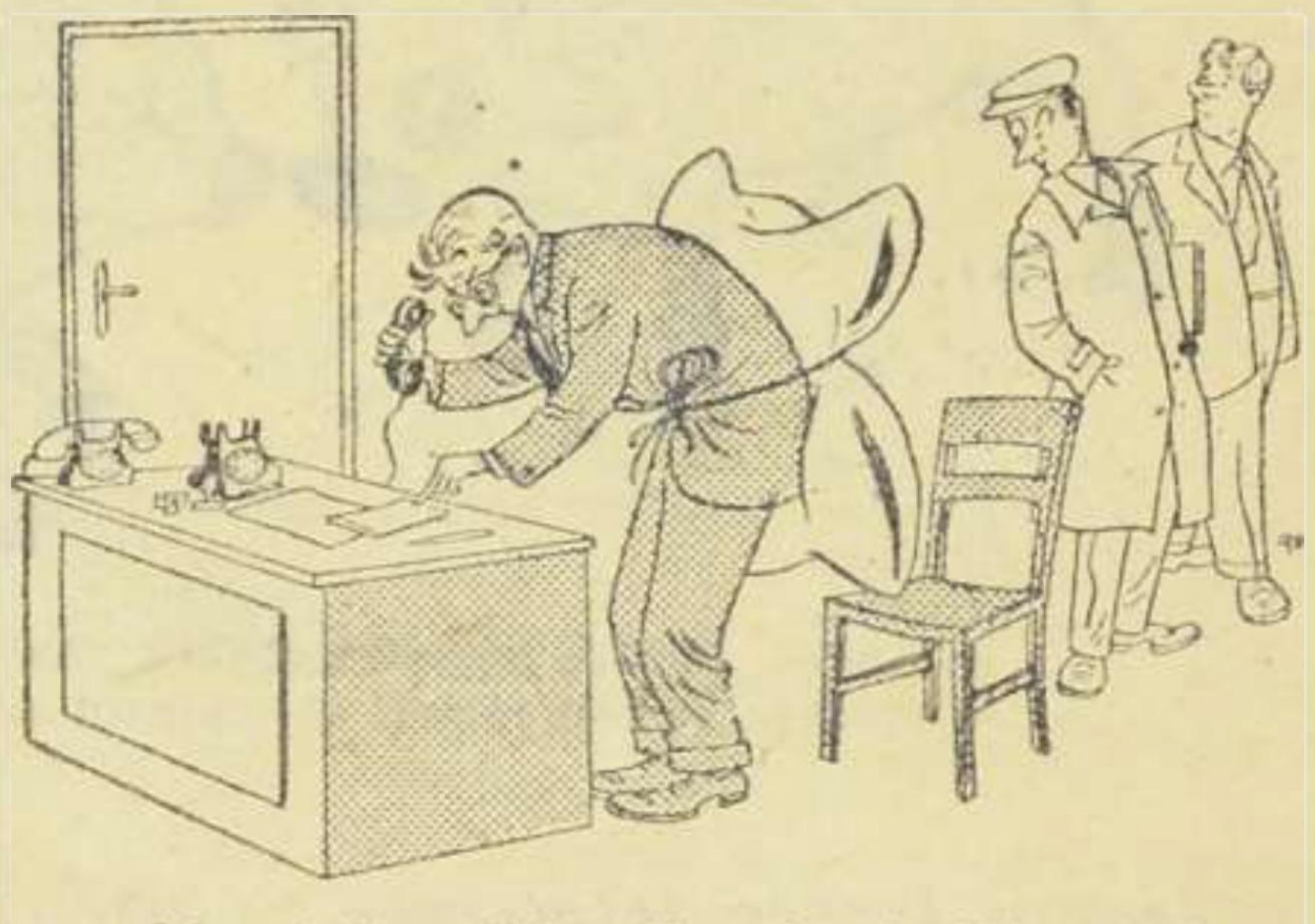

. . . aki mindig tűkön ül a határidők miatt . . .

Izgalmas történet

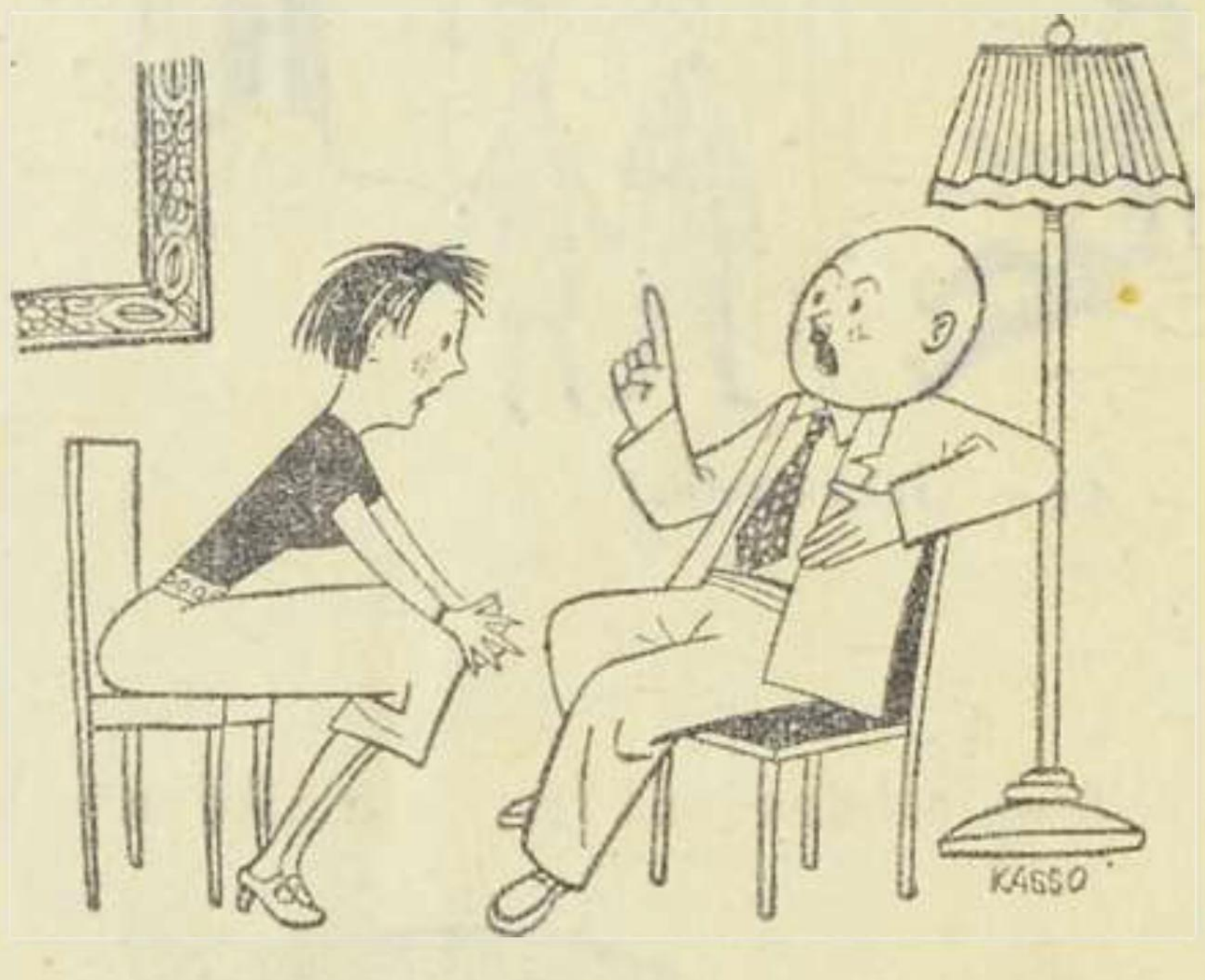

— . . . Aztán sikerült elmenekülnöm, úgy, hogy egy hajamszála sem görbült meg.

A helyzet magaslatán

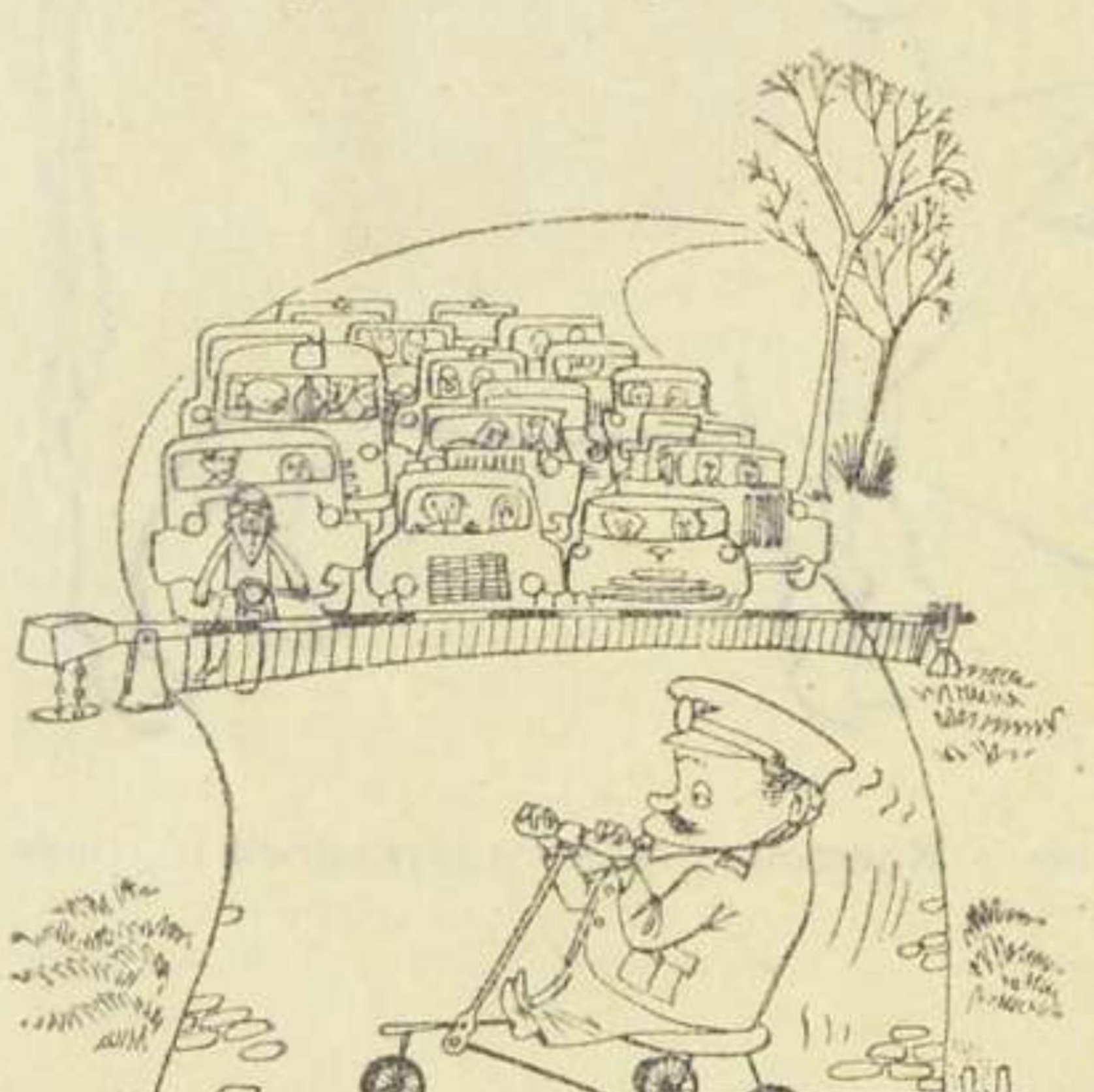

Valószínűségszámítások

Valószínű, hogy a legtöbb munkahelyen, ahol központilag közlik a közlendőket, minden helyiségben hangszóró van. Valószínű, hogy a hangszóró igen gyakran szólal meg. Tegyük fel így vagy hasonlóképpen bömböl: „Halló, halló, figyelem! Kovács elvtársat kéretik azonnal a személyzeti osztályra!" Valószínű, hogy van olyan vállalat, ahol 300 ember dolgozik. Abból 150 valószínűleg visszabeszél ilyenkor a hangszórónak: „A hétszentségit ennek a hangszórónak. Az ember a saját hangját . . . stb.". Ha tehát 150 dolgozó így nyilatkozik és a hangszóró csak tízszer szólal meg bömbölve naponta, akkor a valószínűségszámítás szerint:

150 ember 10-szer káromkodik 2 percig, az napi 300x10 perc, azaz 3000 perc, azaz 50 óra, átlagos 2.60 forint órabérrel számítva 130 forint. Tehát 130 forintba kerül nekünk naponta a hétszentség, ami azt jelenti, hogy egy hónapban 24 munkanapban 3120 forintot, egy naptári évben pedig 37.440 forintot teszünk bele a hétszentséges reakció perselyébe. Ez a kalkuláció természetesen csak bömbölés esetére szól. Ha ugyanaznap, ami szintén valószínű, a hangszóró tízszer halkan és hibásan, illetve érthetetlenül szólal meg, a következő a helyzet:

Bemondó: „Sásasi sesás sesesesses, sasosas sa sisásásos".

I. csoport: Mit mondott?

II. csoport: Nem értettem!

III. csoport: Meg kellene kérdezni!

IV. csoport: Felhívom a bemondót!

V. csoport: Hívd fel!

VI. csoport: (tárcsáz).

Bemondó: (mással beszél).

VII. csoport: (tárcsáz).

Bemondó: (mással beszél).

VIII. csoport: (tárcsáz).

Bemondó: (mással beszél).

Több csoport nem lévén, valamennyi csoport: „Egye meg a fene!"

Bemondó: „Sásasi sesás sesesesses sasosas sa sisásásos!"

Valamennyi csoport: (tárcsáz).

Bemondó: „Tessék?"

Valamennyi csoport: „Nem értjük mit mondsz!"

Bemondó: „Azt mondtam, hogy Bánlaki elvtárs jelentkezzen azonnal a titkárságon!"

Valamennyi csoport egy kivételével: „Köszönöm nem vonatkozik ránk!"

Valószínű, hogy ilyenformán 150 dolgozó legalább 4 percig tartja fel magát, ami egy évben hasonló feltételek mellett 74.888 forint terhelést jelent a vállalatnak.

Amikor aztán felcsendül a Rózsa-szív küldi a Kelemen-szívnek vagy a Fazekas-szív küldi az Érdesi-szívnek szívesen a dalt, akkor megindul a találgatás, de ebbe már az összlétszám kapcsolódik bele, mert úgy tudják, hogy ezek régen haragban vannak. Ezért kérdi mindegyik magától és a másiktól: „Már kibékültek volna?" És jönnek az idevonatkozó adatok lírai leírásai és bővelkedik a diskurzus drámai fordulatokban. Mindenki mindenkiről, mindent tud, de azért mégis mindenki mindenkiről mindent elmond. Ez cirka négyszer fordul elő egy nap és mindannyiszor valószínűleg négy percig tart. Tehát 300 embernél 300x16 percet, azaz 4800 percet, azaz napi 80 órát, tehát napi 208, illetve havi 4992, azaz évi 59.904 forint veszteséget jelent. Ha most a három összeget összeadjuk, fentnevezett vállalat valószínűleg, sőt biztosan évi 172.224 forint mínuszt könyvelhet el.

Javasolom, hogy a hangszóró ne szórja csak úgy a hangot, hanem takarékoskodjon vele és csak legveszélyesebb esetben szólaljon meg röviden, de velősen. Valószínűleg így olcsóbb lesz.

Albán Frigyes

Gyorsan változnak és tönkremennek a cégtáblák

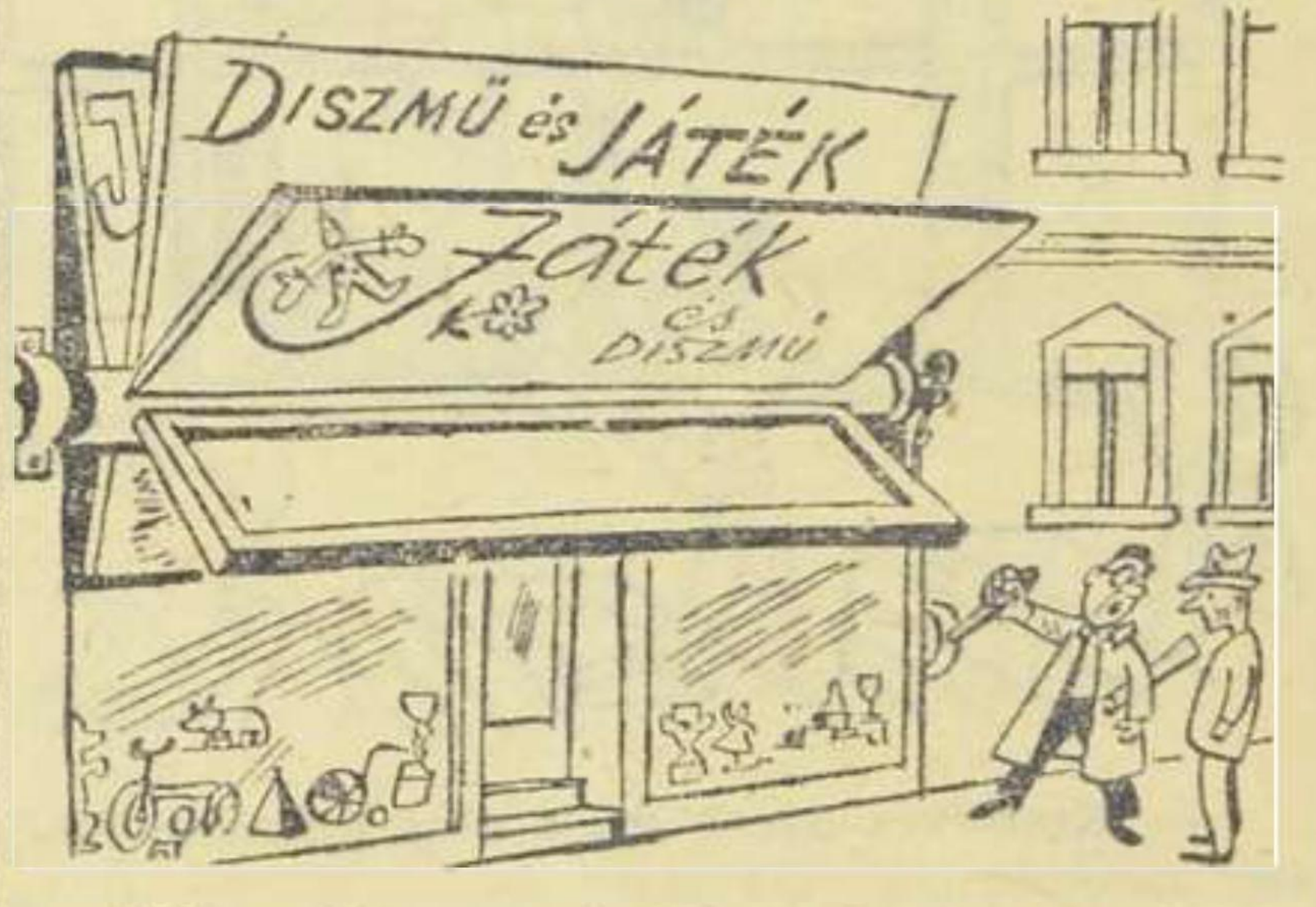

— Mit szól a remek ötletemhez? A szállítási költséget megspóroljuk . . .

Jóhoz fordult!

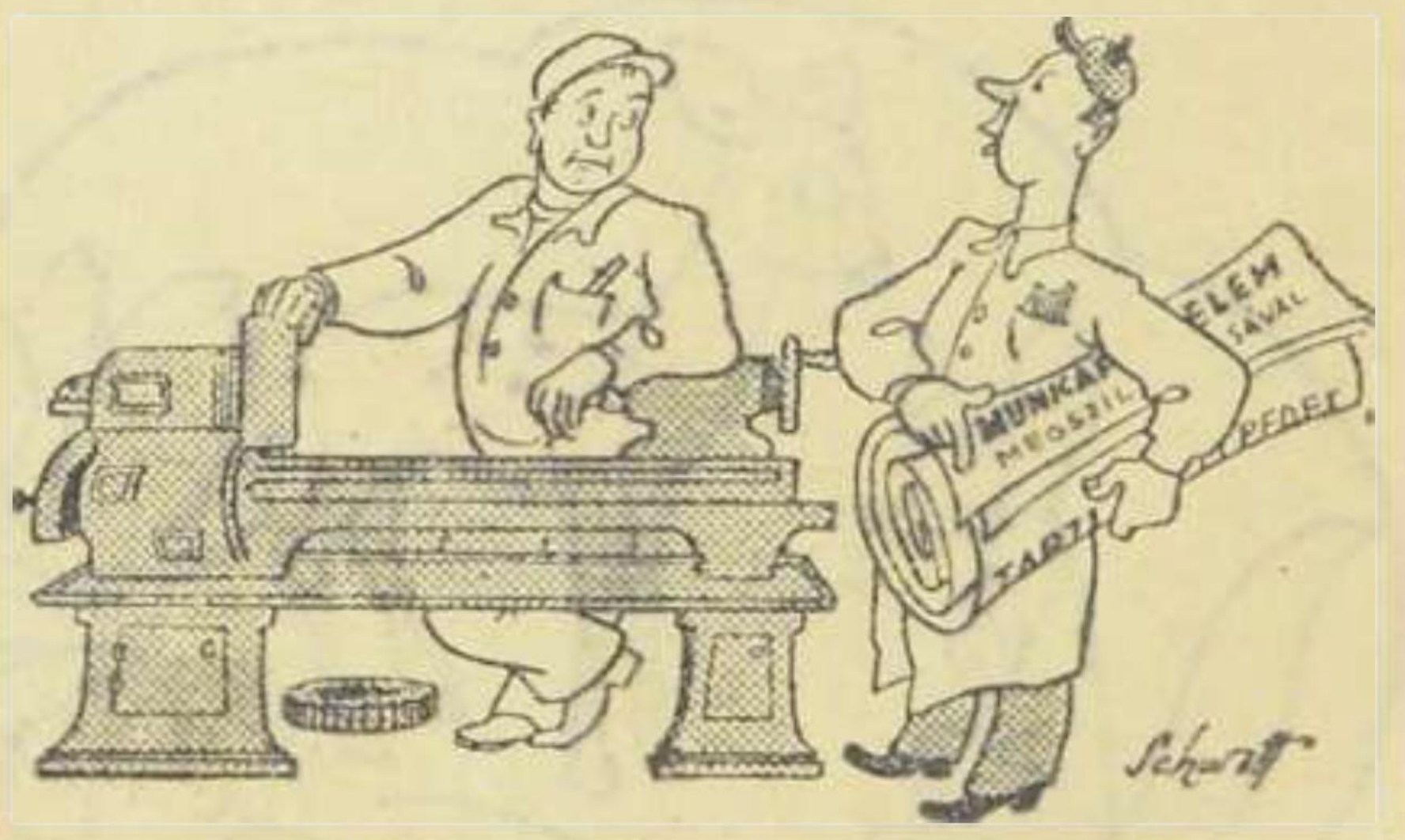

— Szakikám, maga most amúgy is állásidőben van, segítsen feltenni egy pár munkafegyelemre vonatkozó plakátot!

RÖVIDESEN BEMUTATÁSRA KERÜL!
ÚJ MAGYAR FILM
ROKONOK
Főszerepben:
TOLNAI KLÁRI és UNGVÁRI LÁSZLÓ
MÓRICZ ZSIGMOND regénye nyomán filmre írta
THURZÓ GÁBOR
Operatőr: EIBEN ISTVÁN Zene: POLGÁR TIBOR
Rendezte: MÁRIÁSSY FÉLIX

A KINCSES DÁRIUS ESETE EGY MAI SRÁCCAL

— És mit tudsz fiam Dáriusról?

— Az a legjobb fajta műszaki rajzceruza. Az Írószerkészítő Ktsz gyártja, 22.20 Ft-ba kerül és közületi blokkra is kapható a Bajcsy-Zsilinszky-út 64. sz. alatt. (X)

Kulturfront

A beépített kultúrház

Beépített fürdőkádat, beépített szekrényt, beépített kályhát, sőt beépített embert is láttunk már, de beépített kultúrházról először csak a minap hallottunk, amikor a Nyírségben jártunk, Paszab községben. Két évvel ezelőttről keltezett tervek és jelentések alapján szereztünk tudomást arról, hogy Paszabon új, gyönyörű kultúrház épült. Háromszor is végigmentünk Paszab község egyetlen útján, de az új, gyönyörű kultúrháznak nyomát sem találtuk.

Két esztendeje történt, hogy a paszabiak elhatározták: nekik kultúrház kell! Igy hát a környéken tátongó tanyai kastélyt a hivatalosok Paszab községnek ajándékozták. Bontsák le, s az anyagból építsenek kultúrházat. Nem telt bele két hét és a kastély ott állt a község egyik üres telkén, no persze, téglákra, gerendákra bontva. De a gerendázat nem bizonyult elegendőnek a fényes, új kultúrház számára, hát újabb beadványokban a kiserdőt kérték. Két hét mulva a kivágott kiserdő szépen felraktározva, ott állt a kastély mellett a telken. Voltak, akik az alvégen akarták felépíteni kultúrházukat, mások meg a felvégre tervezték. A vitatkozók naponta elmentek néhányszor a leendő kultúrház mellett és vérző szívvel látták, hogy az építőanyagot hogy veri az eső, hogy dúlja a szél — sőt, néhányan, a jószeműek arról is suttogni kezdtek, hogy a kultúrház bizony zsugorodik. De az aggodalmaskodókat lehurrogták az éberek:

— Jó a szemünk, figyelünk! Nem visz ki ebből a faluból senki építőanyagot!

És ezt senki sem merte kétségbevonni.

Közben a jólét rohamosan növekedett Paszabon. A paszabiak láthatóan gazdagodtak. No, persze, nem mindenki, csak azok — ahogy ma mesélik — akik különösen résztvettek az elkeseredett vitában a kultúrház felépítése körül. Némelyek új házat építettek, mások a disznóólat hozatták rendbe, itt-ott új istállók nőttek ki a földből. Örvendetes látvány lehetett, ahogy gyarapszik a falu. A vita — hogy hol legyen a kultúrház — ezalatt hosszan, hosszan húzódott, de közben felajánlások is születtek, mikorra a vitatkozók végre megértették egymást — de ebbe beletelt másfél év is — kiderült, hogy az építkezés egy fillérbe sem kerül, a falu kalákában elvégzi.

Az egyetértés jegyében indult el a bizottság a telekre, hogy a kultúrháznak való kastélyt és a kiserdőt megszemlélje, de csodák csodája, a telek teljesen üres volt.

— Jó a szemünk, figyeltünk! Nem vitt ki ebből a faluból senki építőanyagot! — ismételgették az éberek, de arra a kérdésre senkisem tudott válaszolni és aki tudott volna, az nem válaszolt, hogy hová lett a paszabi kultúrház.

A föld nem nyelte el! Paszabnak megvan a kultúrháza, csak éppen nem kulturális célokat szolgál. De azért megvan — beépítették...

Országh György

Megjelent a „The Worker" legújabb száma*

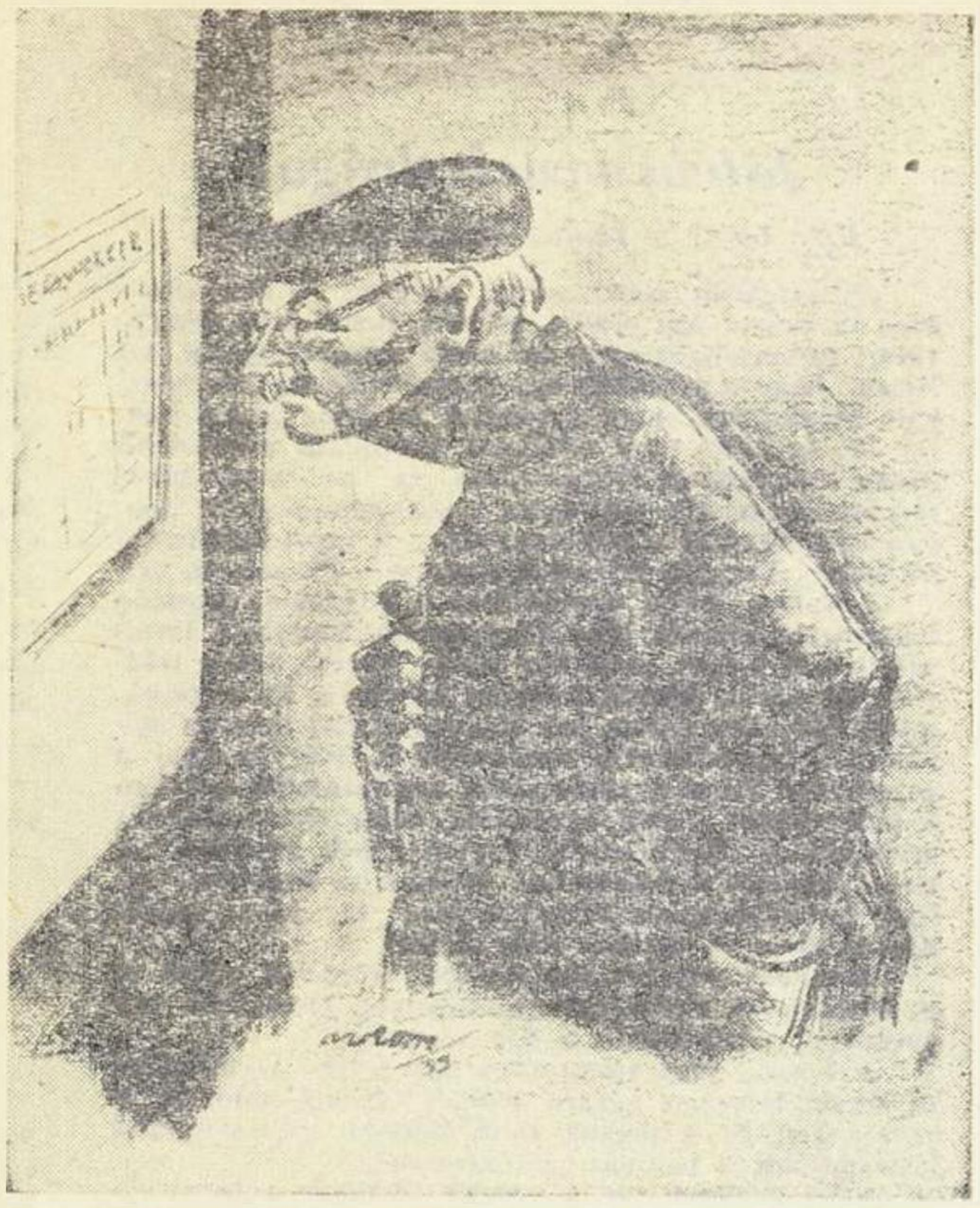

* A Budapesten tartózkodó Avrom kanadai rajzolóművész meglátogatta a Ludas Matyi szerkesztőségét. Látogatása alkalmával a fenti rajzzal ajándékozta meg lapunkat.

Négyen külföldi ujságíró-vendégeink közül

A Nemzetközi Ujságírószervezet végrehajtóbizottsága ülést tartott Budapesten.

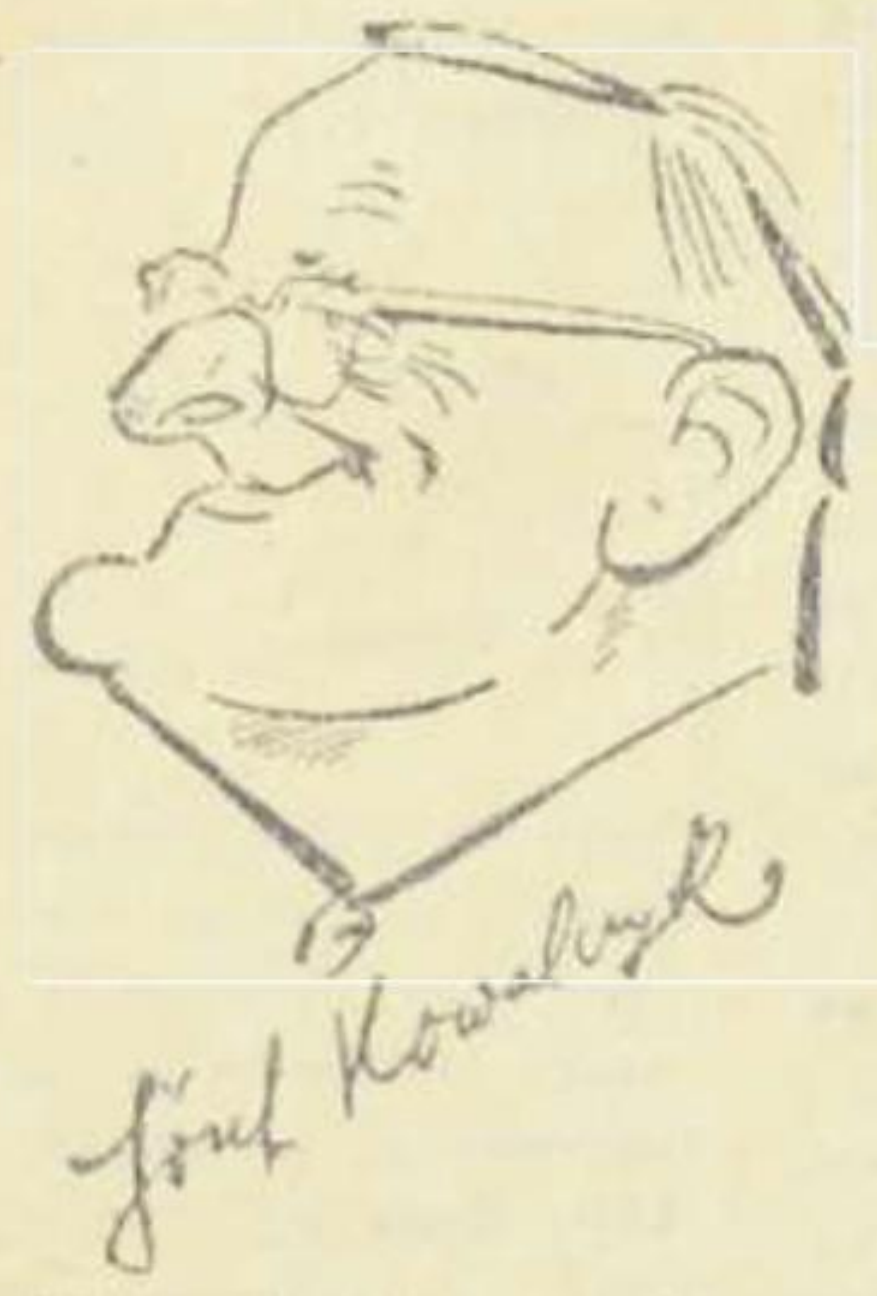

Józef Kowalczyk, a Nemzetközi Ujságírószervezet elnökhelyettese

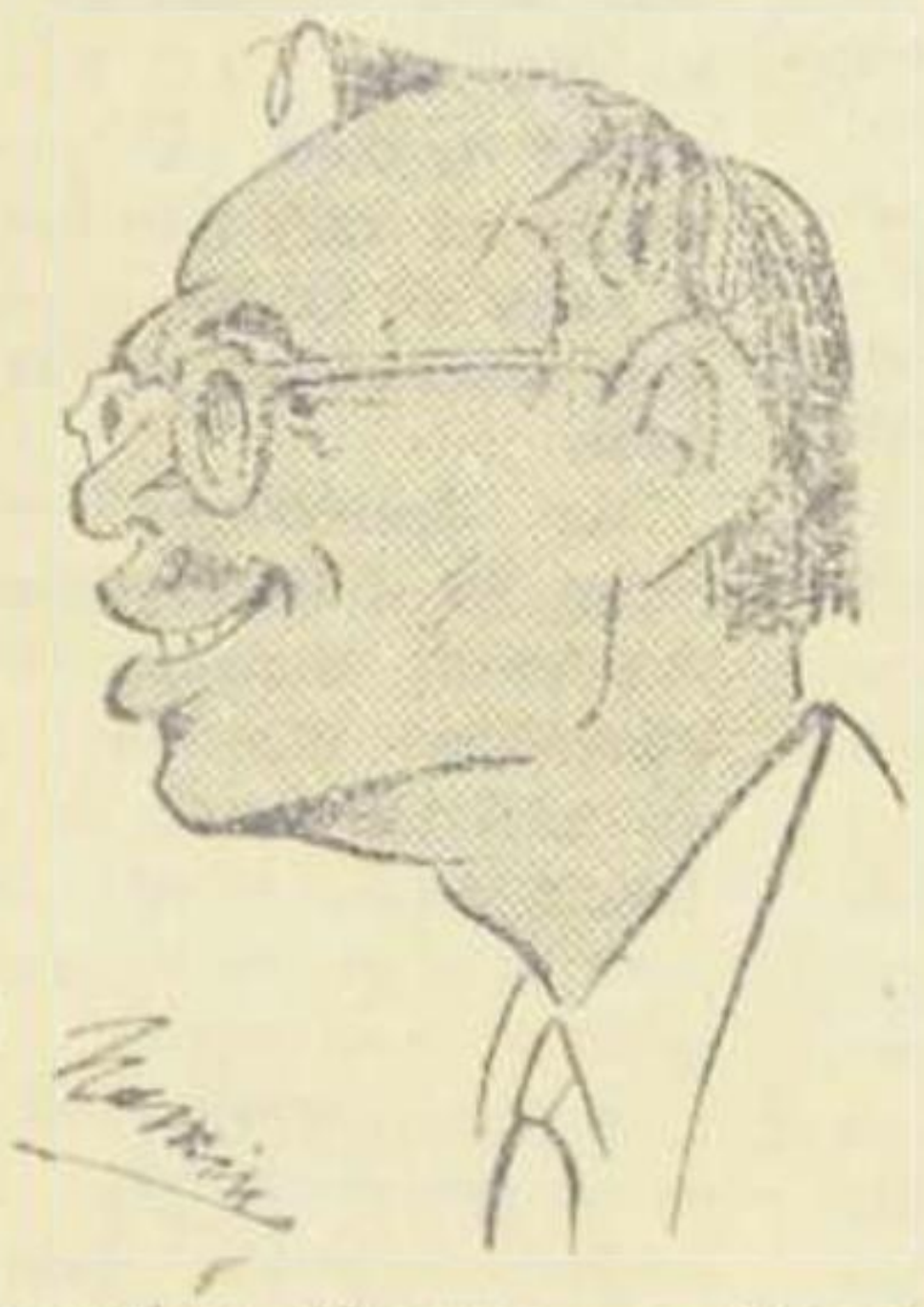

Cyanendra Narain, a Hindostan Times munkatársa (India)

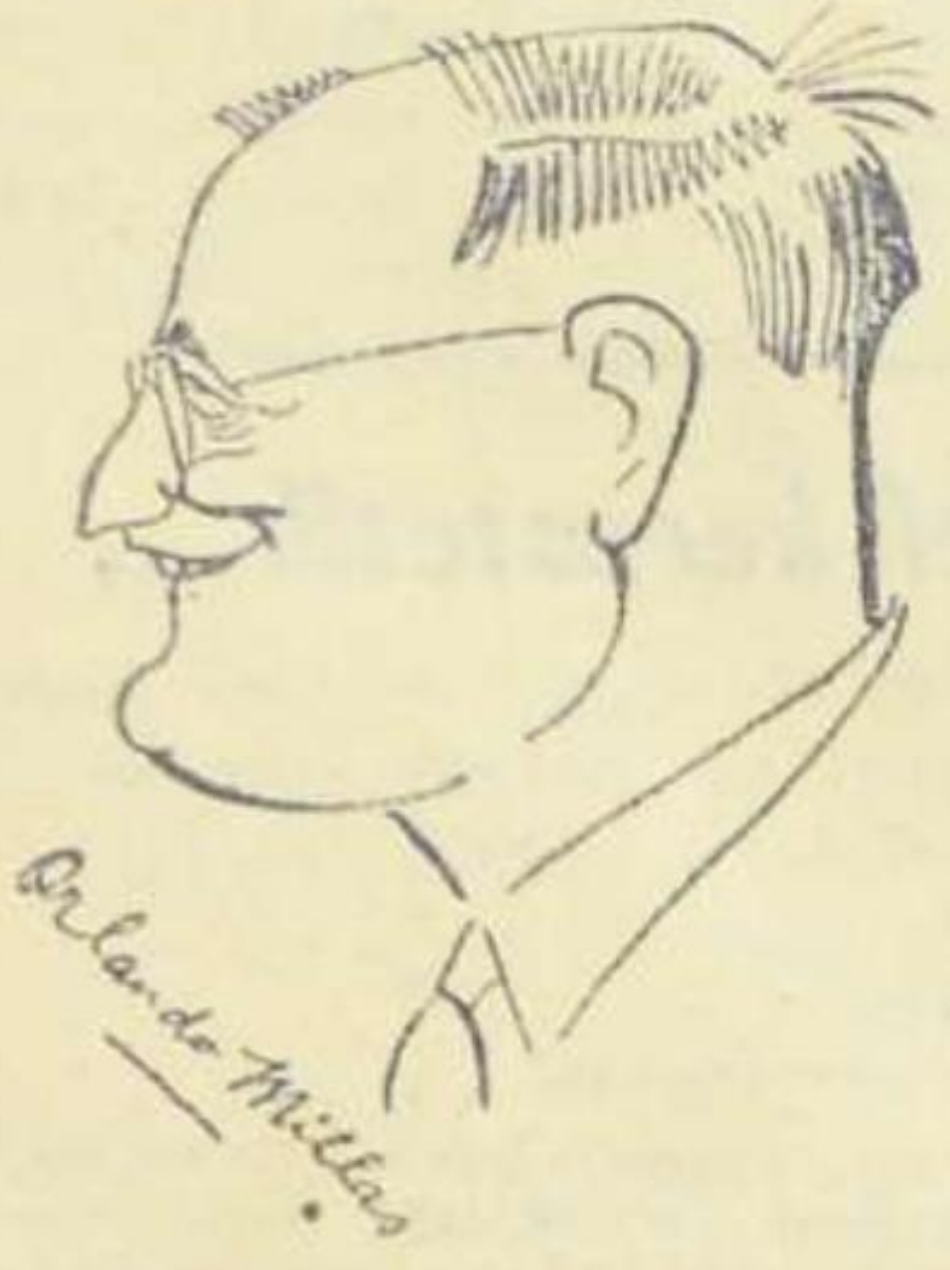

Orlando Millas, chilei ujságíró

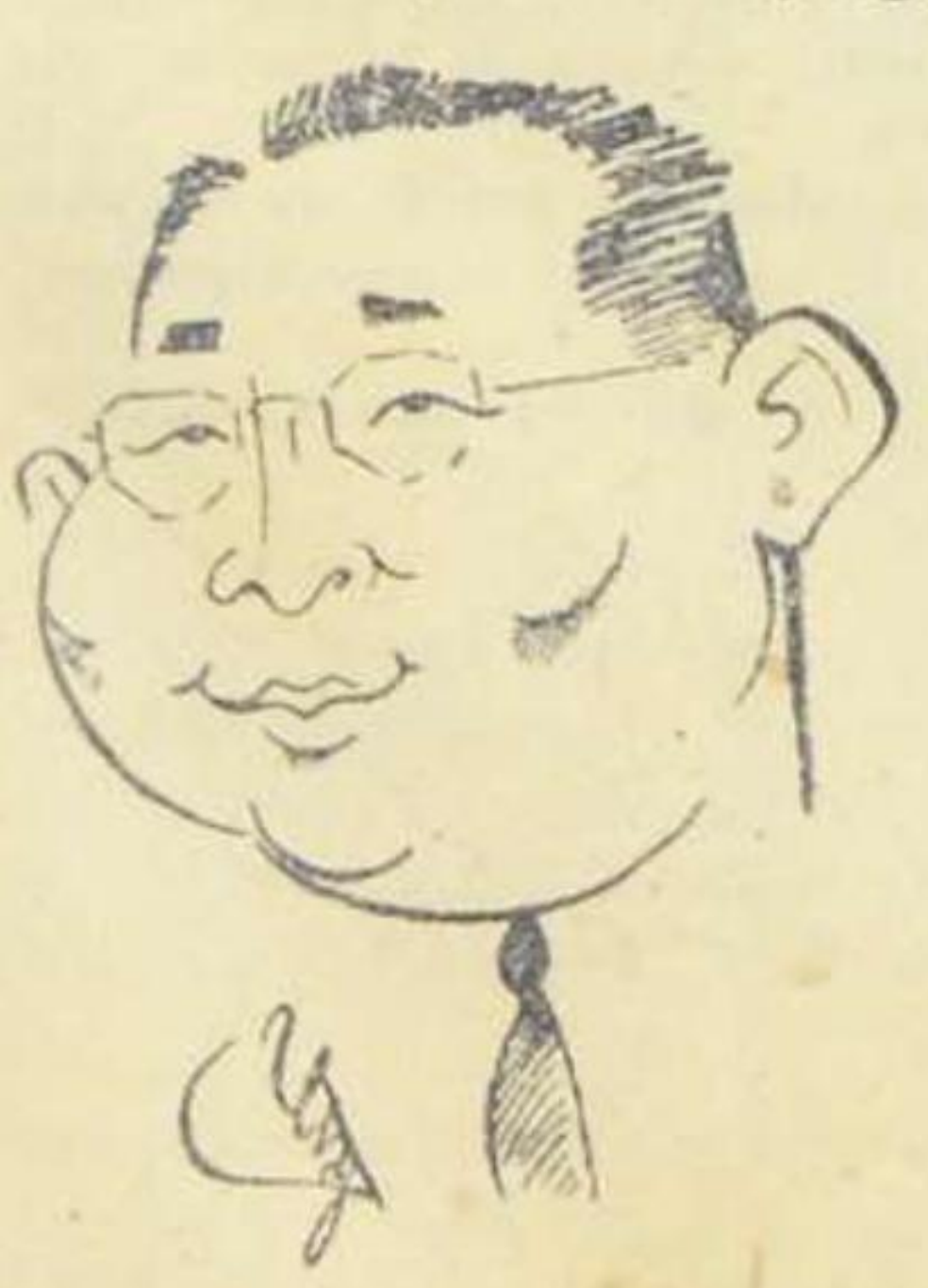

Cendin Namsarai (Mongólia)

(Sándor Károly rajzai)

A tükörkép

Az Ernst Múzeumban megnyílt Herman Lipót festőművész gyüjteményes kiállítása.

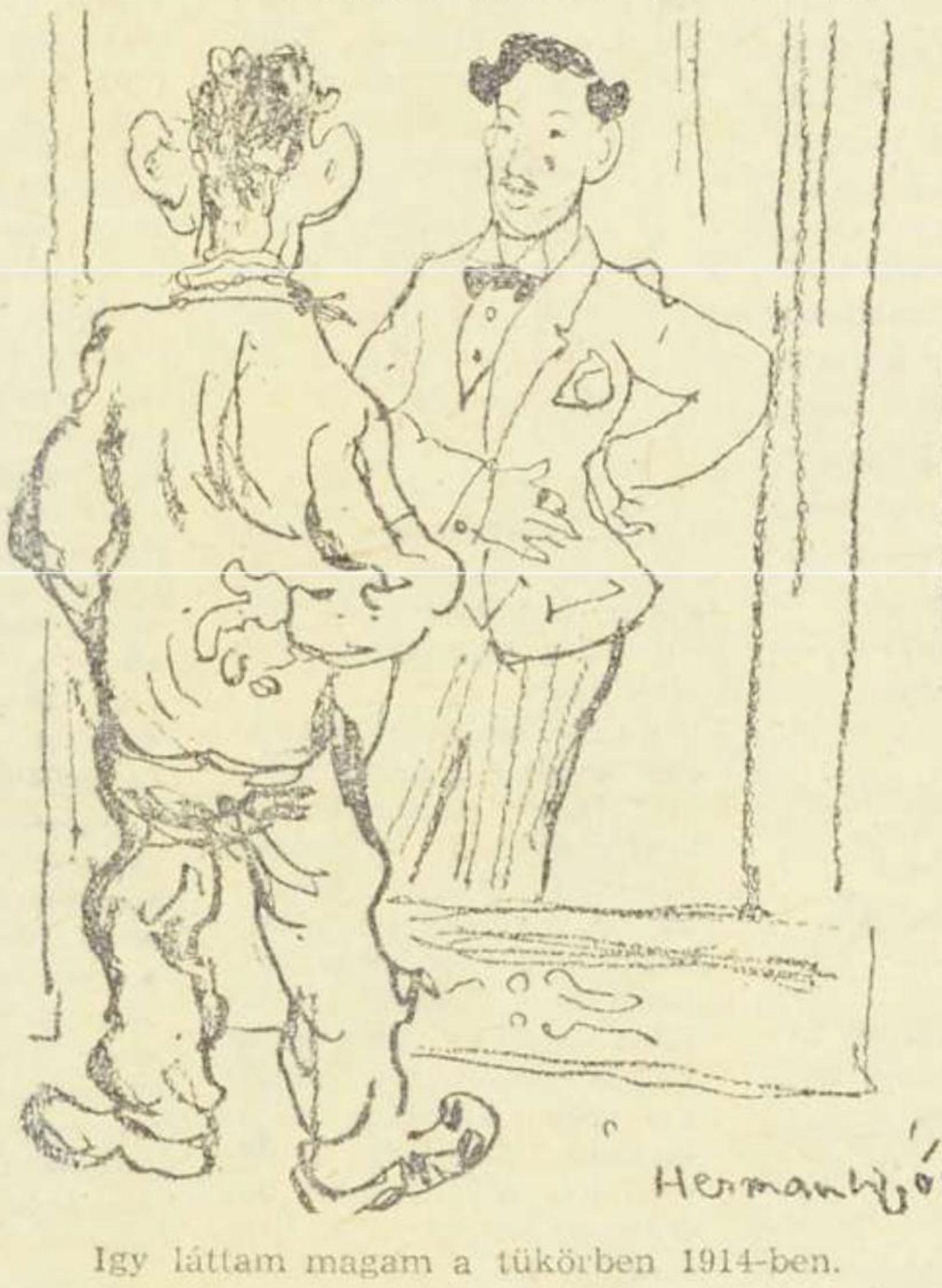

Igy láttam magam a tükörben 1914-ben.

(Herman Lipót rajza.)

Egy új magyar film bemutatója után

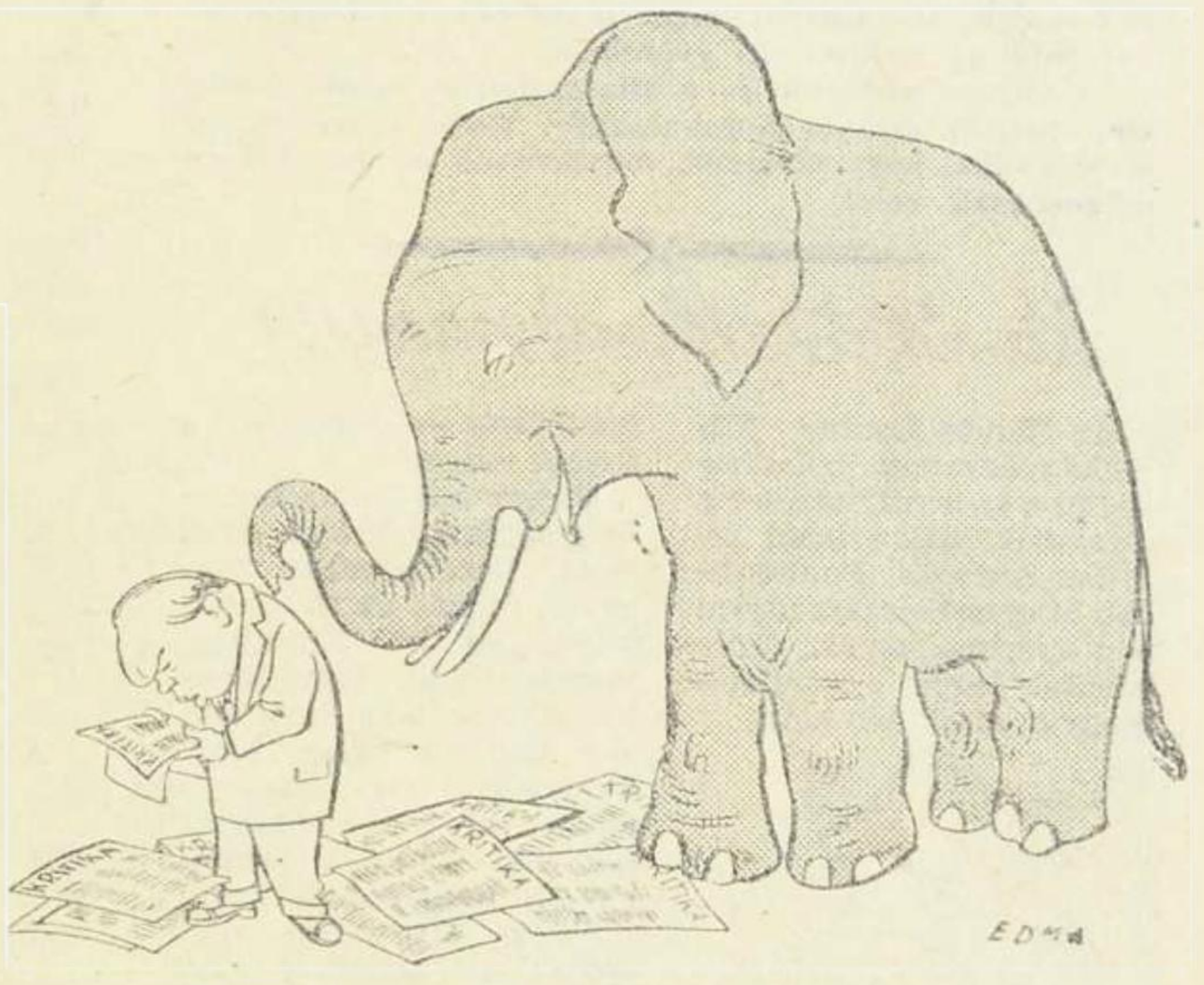

Az elefánt: Fel a fejjel, Keleti szaktárs!

KÉT BEMUTATÓ:

A HÁROM TESTŐR és a Három nővér

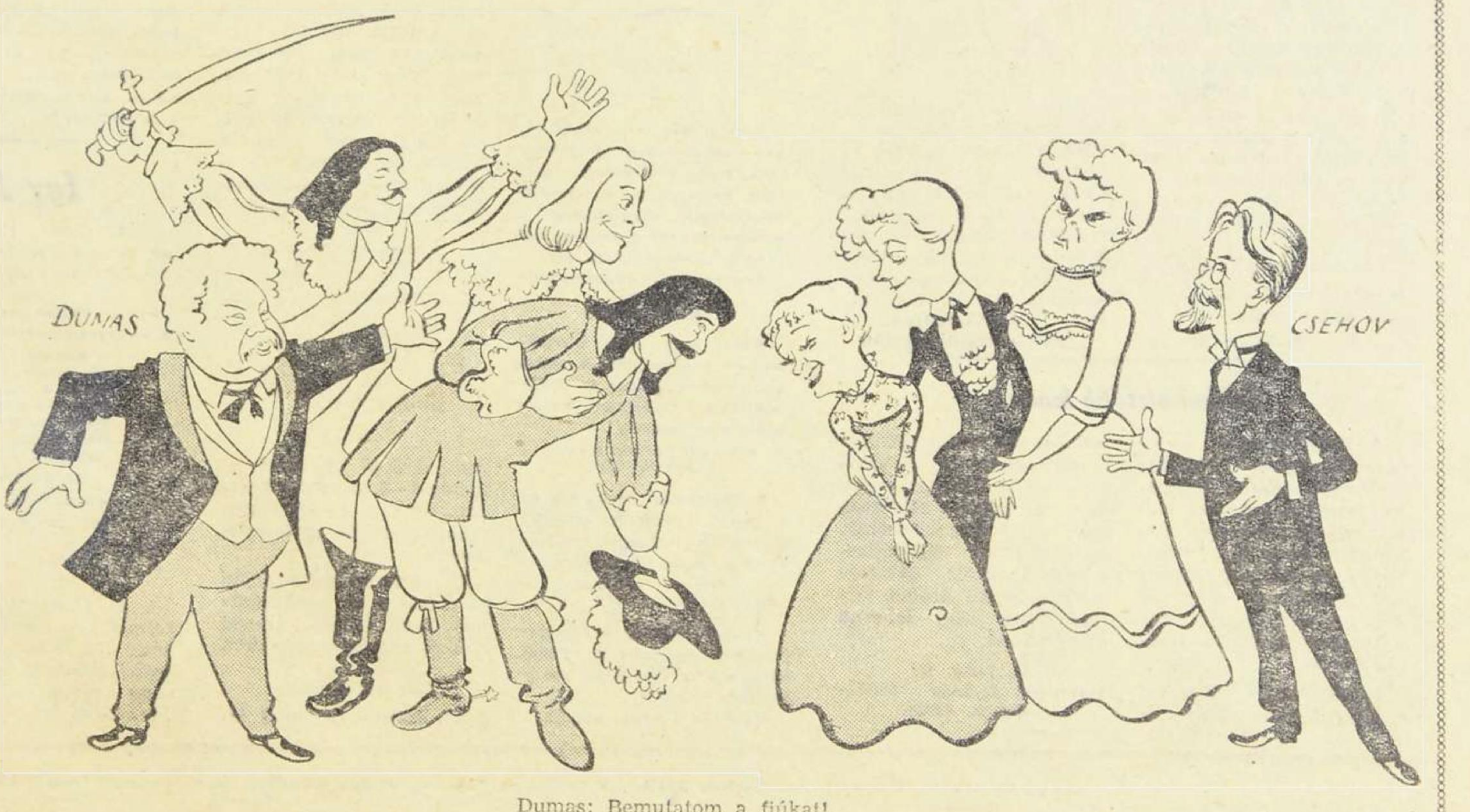

Dumas: Bemutatom a fiúkat!
Csehov: Én meg a lányokat...

(Edma rajza.)

Le a bürokráciával!

Játékszernek drága!

Egy levél a Ludas Matyi postájából:

„Nemrégiben Kisorosziban jártam. A Széchenyi-utca 58. számú ház előtt gazdátlan, rozsdásodó földelevátort pillantottam meg, az iskola udvarán pedig azt láttam, hogy a gyerekek egy Diesel-motoron játszadoznak. Megtudtam, hogy a gépeket az árvíz idején hozták ide és azóta nem vitték el. Szerintem nagyértékű gépek rongálódnak Kisorosziban és ez nagy hiba! Hogyan egyeztetik ezt össze a takarékossággal? Jobban kell vigyázni a nép vagyonára, a nemzetgazdasági értékekre. Bernáth Istvánné, Budapest, Pasaréti-u. 60."

A Ludas Matyi munkatársa a bejelentés nyomán Kisoroszba utazott, ahol könnyen megismerte a levélben jelzett helyet, mert egy sereg gyerek állt a földelevátor körül. Három hónapja hevernek itt a gépek. Ennyi idő alatt persze sok minden eltűnt már az elevátorból. Igy például a karburátor is. Még jó, hogy a nagyértékű szíjat a tanácselnök megmentette. Ott van a tanácsházán, ahol egyébként teljes tanácstalanság uralkodik a község utcáin heverő gépek ügyében. A járási tanácsot is értesítették és írtak az Országos Vízügyi Igazgatóságnak, ahonnan meg is jelent valaki Kisorosziban — de más nem történt.

Azazhogy sok minden történt. Görgőket vittek el az elevátorból, eltűnt egy gumiszőnyeg, leszereltek egy abroncsot, tehát lopták a nép vagyonát.

A község igazgató-tanítója igyekszik távoltartani az iskola udvarán heverő értékes Diesel-motortól a gyerekeket, de a diákok természetesen előszeretettel játszadoznak a pompás „játékszeren".

Hogy kerültek ide a gépek? Amikor a Duna elöntötte a környéket, Kisoroszinak is segítséget akartak nyujtani. Földelevátort és Diesel-motort küldtek a védelmi munkák elősegítésére. A gépek azonban későn érkeztek. Akkor, amikor a földeket már elöntötte az ár.

A község vezetői arra kérték a fuvarosokat, hogy vigyék el a gépeket, mert azokat már nem használhatják. A szállítómunkások azonban kijelentették, hogy utasítás szerint ide kellett hozniok a gépeket, ezért itt is hagyják. Igy történt, hogy ilyen drága játékszerekhez jutottak a kisoroszi gyerekek.

Pedig az elevátor és a Diesel-motor nem játékszer, hanem értékes munkaeszköz. Ezért végre itt az ideje annak, hogy elvigyék, megjavítsák és más helyen dolgozzanak vele!

Karikázatlanok panasza

Az Eötvös Loránd Tudományegyetem bölcsészkarán a sportmérkőzésre a „Haladás" útján lehet jegyeket szerezni. Pontosabban Magyari elvtárs útján: ő a sportmegbízott. Tőle kértünk jegyet a szovjet—magyar mérkőzés előtt.

— Későn jelentkeztetek — mondta — most már csak akkor kaptok jegyet, ha felhozzátok az alagsorból a sportiroda szekrényét.

A szekrényt felhoztuk és megkaptuk a jegyet. Levontuk a következtetést: a rest kétszer fárad, a futballjegyet pedig ajánlatos idejében igényelni.

A svájci—magyarra már idejében bejelentettük igényünket. Nyolcadikok voltunk a jelentkezési névsorban és már csütörtökön reggel jelentkeztünk a jegyekért.

— Nincs jegy! — mondta Magyari helyettese.

— Miért nincs?

— Mert Magyari elvtárs karikázott — hangzott a furcsa válasz.

Vajjon mit jelent ez? — töprengtünk. Talán csak nem kerékpározott Magyari elvtárs és most nekünk kell a kerékpárt megtisztítani? Nem, megnyugtattak, nem erről van szó. Annyi az egész, hogy Magyari elvtárs bekarikázta a neveket és csak az kap jegyet, akit ő bekarikázott. Bekarikázni pedig csak a sportolók nevét szokta. Az ilyen karikás emberek aztán kapnak egy jegyet és mellékletképpen csekély három forintért egy „Főiskolai Sportoló" című folyóiratot.

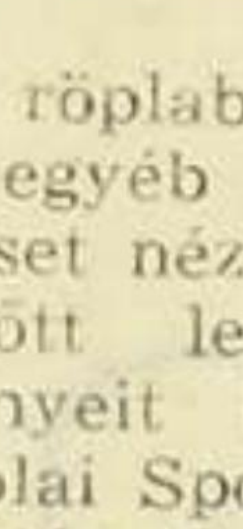

Amíg a röplabdázók, sakkozók és egyéb sportolók a meccset nézték a hónapok előtt lezajlott FVB eredményeit tartalmazó „Főiskolai Sportoló" legújabb számán ülve, mi a rádiót hallgattuk, mert Magyari karikázásra méltatlannak talált bennünket.

Karikázatlan bölcsésztanhallgatók

Sokkal olcsóbb lenne!

A Petőfi-bányai Autóbuszközlekedési Vállalat főnöksége június hónapban azzal a kéréssel fordult a Hevesmegyei Tanácshoz, hogy a Petőfibánya és Lőrinci közötti utat javíttassa meg. A Hevesmegyei Tanács válaszra sem méltatta a jogos kérést.

Az elhanyagolt út miatt a vállalat nem tudja teljesíteni önköltségcsökkentéssel kapcsolatos felajánlását, mert nagyon sok gumi és egyéb alkatrész kopik. Kiszámítottuk, hogyha az út elkészülne, a megtakarított alkatrészek és gumi árából három ilyen utat lehetne megjavítani.

Autóközl. V.
Szeghalmi György főnökségvez. 52-es.

Dióhéjban

Alpár község áramszolgáltatását a Dél-Magyarországi Áramszolgáltató Vállalat kiskunfélegyházi (Bajcsy-Zsilinszky-út 7.) telepe látta el, mindezideig hibátlanul. Egy idő óta azonban baj van a harmadik fázissal: hol van, hol nincs. Szeretnénk, ha a jövőben a harmadik fázis mindig szerény körünkben, illetve szerény áramkörünkben maradna. — írja Baranyi Kálmán alpári mozigépész.

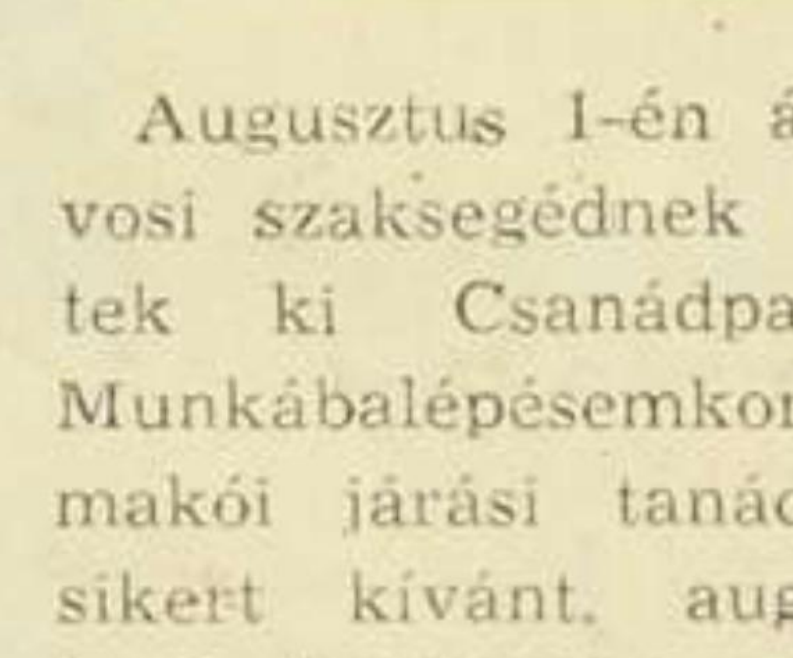

Augusztus 1-én állatorvosi szaksegédnek neveztek ki Csanádpalotára. Munkábalépésemkor a makói járási tanács sok sikert kívánt, augusztus havi fizetésemet azonban a mai napig sem kaptam meg. Panasszal fordultam a járási tanácshoz, ahol kifizettek egy ígérettel: a szeptember 4-i fizetésemmel együtt utólag megkapom. Nem kaptam meg. Írtam a csongrádmegyei tanácshoz is, válaszra sem méltattak — panaszolja Sándor János (Csanádpalota, Állatorvosi lakás, Sztálin-út 1001.)

A Karinthy Frigyes Irókör tagjai körlevelet kaptak a vezetőségtől ezzel a megszólítással: „Kedves Tolltárs!" Az újszerű megszólítás remélhetőleg követőkre talál. Ilyen alapon az öregek kortársnak, a betegek kórtársnak, a labdarúgók pedig bőrtársnak szólíthatják egymást.

Ludas Matyi elintézte

Répási Bertalan panaszával kapcsolatban intézkedtünk, hogy a Nemzeti Étterem dolgozói — a rendelkezéseknek megfelelően a panaszkönyvet a vendég kérésére azonnal adják át.

Reprezentatív Vendéglátóipari Ig.
Venesz József

Közel egy éve húzódó ügyem elintéződött. A favágásért járó pénzt a Balatonboglári Sütőipari Vállalattól megkaptam.

Horváth Ferenc Lajos
Somogyvár

A Budapesti Nagyáruház a náluk vásárolt paradicsompasszírozógépet megjavíttatta. Most kitűnő!

Weiner Mihályné
Bp. VII., Damjanich-u. 23.

Kedves Ludas, közbenjárásodra pénzemet a Pécsi Útfenntartó Vállalattól megkaptam.

Hegedüs Ferenc, Bogád.

Ez is megoldás!?

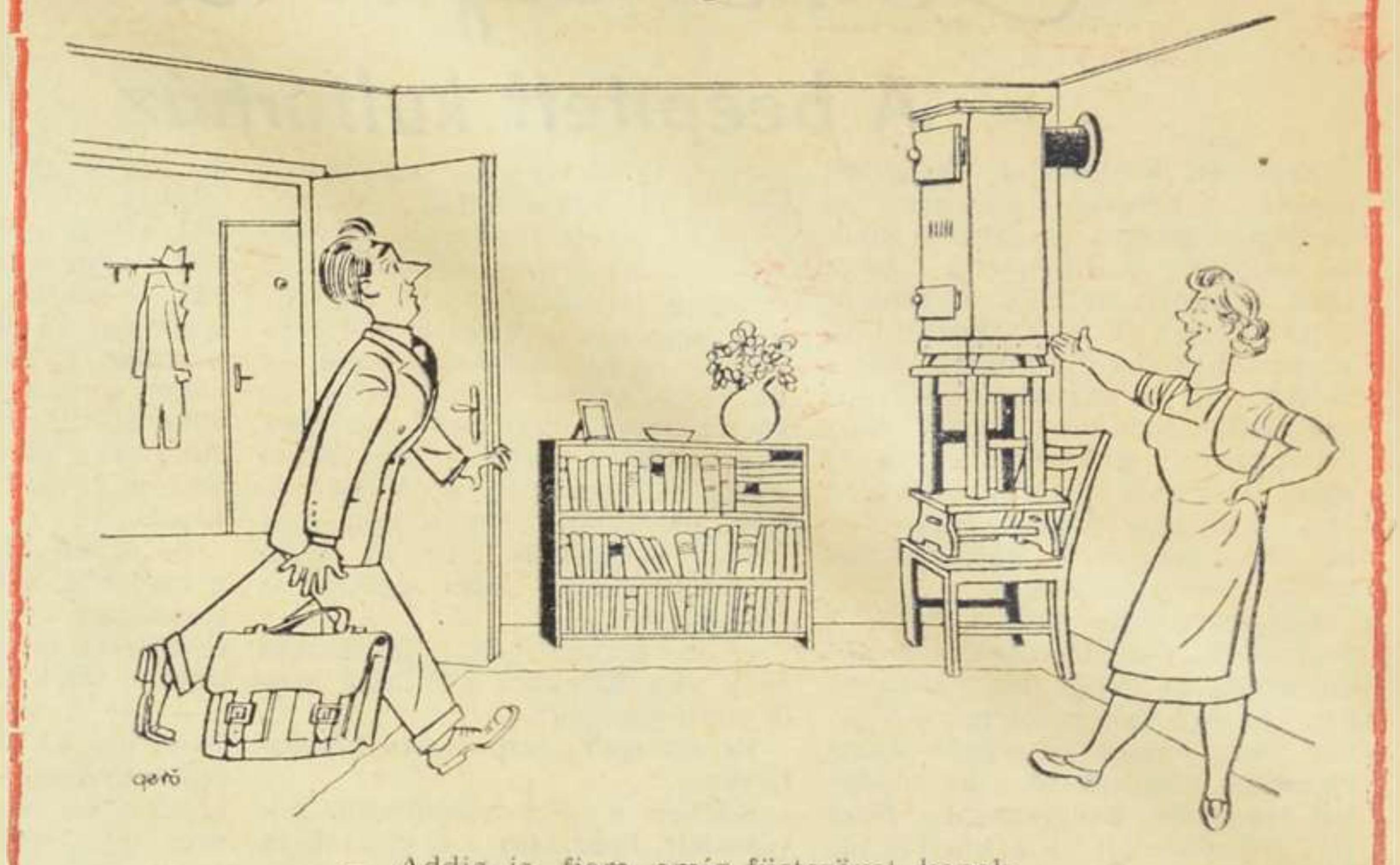

— Addig is, fiam, amíg füstcsövet kapok...

Egy hordonyi panasz

Az egri Kísérleti Célgazdaság borgazdasági részlegétől több vidéki és budapesti gyógyintézet szerzi be évi borszükségletét. Súlyos gondot okoz a gazdaságnak a kis, 50—200 liter űrtartalmú szállító hordók hiánya. Régi hordóink már elavultak és a vasúti szállítás annyira tönkretette őket, hogy ezért legutóbb nem is tudtuk a debreceni kórház részére a megrendelt bort elküldeni.

Ez év tavaszán megbízást kaptam a gazdaságtól arra, hogy szerezzek be készpénzfizetés ellenében 100—200 literes hordókat. A megbízatást a mai napig sem tudtam teljesíteni, mert nekem hivatalos áron és számlázva kell megvennem a hordókat. Igy azonban nem kapható. Az ilyen űrméretű hordók hivatalos beszerzési ára ugyanis literenkint csak 2.30 forint. Ezért a nevetségesen alacsony összegért pedig sem szövetkezet, sem kisiparos nem tud hordót készíteni.

A szabadpiacon kapható hordó, de csak literenkinti 4—5 forintos árban és számla nélkül. Igy azonban nem vehetem meg. Meg kell jegyezni, hogy a szabadpiaci árat el lehetne fogadni hivatalos árnak, mert hiszen a hordók literenkinti ára a szüreti idényben is egyenlő szokott lenni egy liter must árával. A must jelenleg 6—7 forint itt Egerben, tehát a 4—5 forintos szabadpiaci ár méltányos összeg.

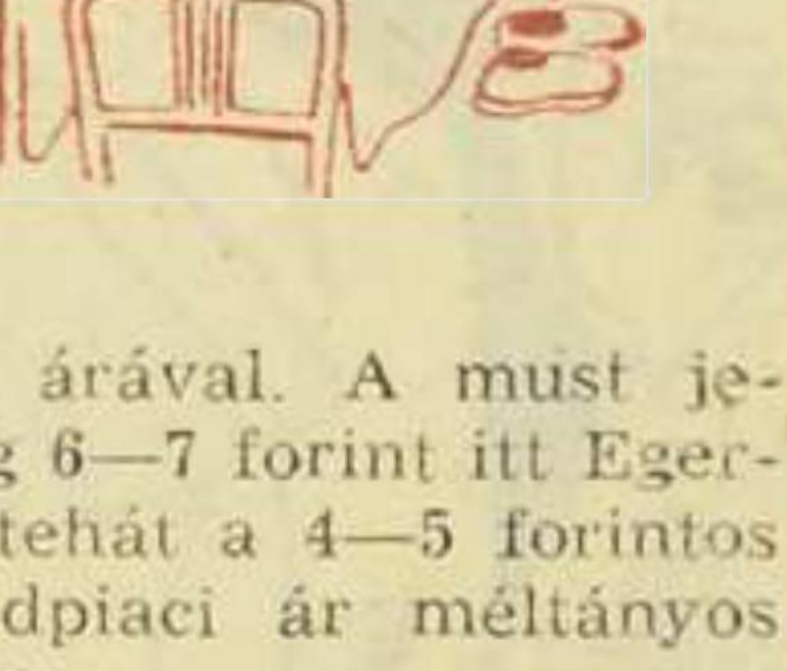

Ha a hordó-bürokrácián sürgősen nem változtatnak, nem tudjuk borral ellátni a gyógyintézeteket.

Grenda András
Eger, Alkotmány-utca 11.

Két csizmáról van szó...

Bilgerli-csizmámat fejeltetni szerettem volna, de seholsem vállalták, mert ilyen javításra nincs szabvány, sem árjegyzék. Elvittem a Mester-utca 33. szám alatti szövetkezetbe, hogy legalább talpalják meg, így kihúzhatok vele egy telet; ott azonban elmagyarázták, hogy másfél centivel hosszabb talp kell, mint a rendes női cipőkre, s mivel az árjegyzékben nincsen hosszabbított talpalás feltüntetve, a munkát nem lehet elvállalni. Vállaltam, hogy a női cipő tarifájánál többet fizetek, de az átvevő szigorúan kijelentette: szabály az szabály, talpalás nincs. Pedig nem is hétmérföldes a csizmám, hanem csak 39-es, — írja Dubicz Györgyné, Budapest, IX., Ferenc-körút 38.

Ugyancsak csizmával kapcsolatos panaszt küldött szerkesztőségünkbe Perlaky Antal (Bp. XI., Budafoki-u. 4.) olvasónk is. Ezt írja: „Június óta kutatok egy olyan cipészipari javítószövetkezet után, amelyik megfejelné tehénbőr csizmámat. Minden szövetkezetben, ahová bementem, azt válaszolták: jöjjek a jövő héten, addigra megjön a keret a könnyűipari minisztériumból. Ez hétről hétre megismétlődött, amíg eljutottunk október közepéig. Ekkor a XI. ker. verpelétiúti szövetkezetben végleges választ adtak: nincs keret és kilátás sincs a közeljövőben arra, hogy lesz. A Csizmadia Javítószövetkezet pedig csak közületnek javít. Tanácsot kérek, hol fejeltessem meg a csizmámat?"

AMIT SÜRGŐSEN MEG KELL JAVÍTANI

Tavaly szeptemberben egy nyolctantermes, újonnan épített általánosiskolát adtak át a nagybátonyi diákságnak. Az építő vállalat azonban félmunkát végzett: a tornaterem máig is használhatatlan, az öltözőket és a védőrácsokat még mindig nem szerelték fel.

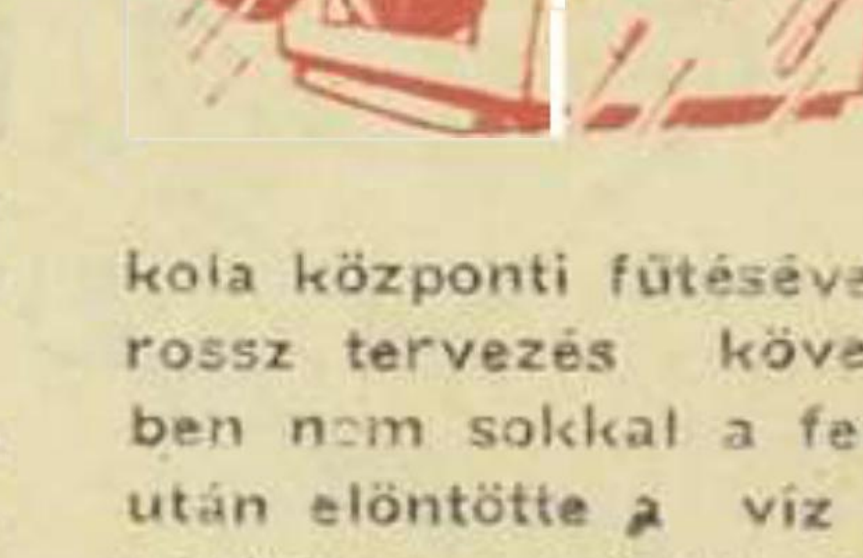

Hasonló a helyzet az iskola központi fűtésével is. A rossz tervezés következtében nem sokkal a felépítés után elöntötte a víz a kazánházat, a csövek szétfagytak. Erre új kazánokat hoztak, elhelyezték azokat az udvaron azzal az ígérettel, hogy majd megemelik a padlózatot és beszerelik. Nos, erre mindezideig sem került sor, a kazánokat egész nyáron az udvaron verte az eső, nemsokára itt a fagy és az újonnan szállított kazánokat is tönkreteheti.

Az építésügyi minisztérium és a Pedagógus Szakszervezet megígérte, hogy rövidesen mindent elintéz, új vállalat veszi át az építkezés befejezését, bizottságok is kiszálltak, de intézkedés nem történt.

A tornateremre vágyó bányászgyerekek és a helyi bányász-sportkör tagjai várják, hogy a nagybátonyi 63/2-es Építkezési Vállalat kiköszörülje a csorbát.

Vadász Ferenc
testnevelő tanár,
Nagybátony, bányavárosi ált. isk.

Egy József kerestetik...

A Ganz Vagon- és Gépgyár minden kommentár nélkül beküldötte hozzánk a KIOSZ csongrádmegyei csoportjának információt kérő alábbi levelét:

Ganz Vagon- és Gépgyár
Személyzeti osztályvezető elvtársnak!

Kérem az elvtársat, hogy legyen szíves egy részletes információt küldeni a KIOSZ helyi csoportnak arról a magas, szőke, 27—28 év körüli fiatalemberről, aki a gyárnál mint hajószerelő dolgozik. Családi neve ismeretlen, de annyit tudok róla, hogy Józsefnek hívják, budapesti, Illés-utcai lakos és hat év óta dolgozik a gyárban.

Az információ tartalmazza azt, hogy milyen a munkához való viszonya, valamint a dolgozókhoz és pontos nevét és címét.

Bartha János, KIOSZ-titkár."

☆

A Ganz Vagon személyzeti osztálya egy kis türelmet kér Bartha elvtárstól. A gyárban ugyanis jónéhány 27—28 év körüli József van, de valamennyi „kis gyári hibával", mert az illetők vagy nem magasak, vagy nem szőkék, vagy nem hajószerelők, vagy nem Illés-utcai lakosok.

LUDAS MATYI. Főszerkesztő: **GÁDOR BÉLA.** — Felelős szerkesztő: **FÖLDES GYÖRGY.** — Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ.**
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—298. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjeszti: **Posta Központi Hírlapiroda Ü. V.** Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183—022, 180—850.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály — **Példányszám: 380.000.**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.